

ΔΡΧ.7

BUD SAGENDORF

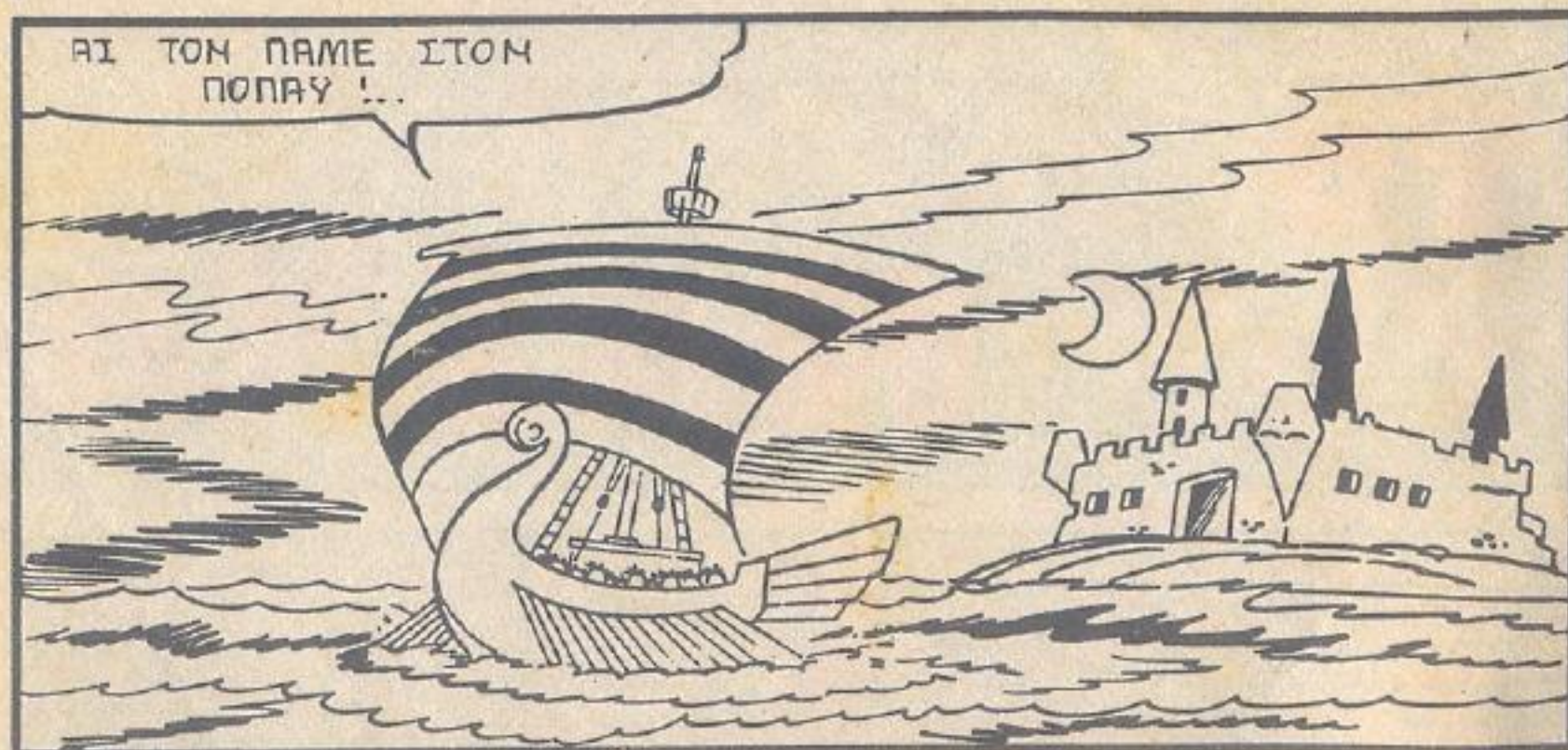
304

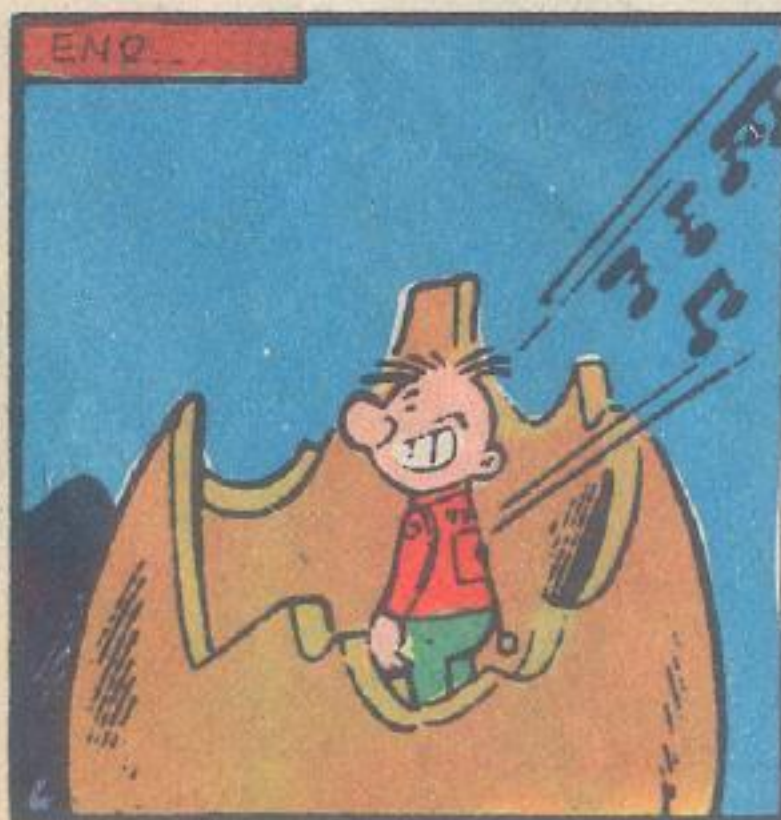
ΠΟΠΑΪ

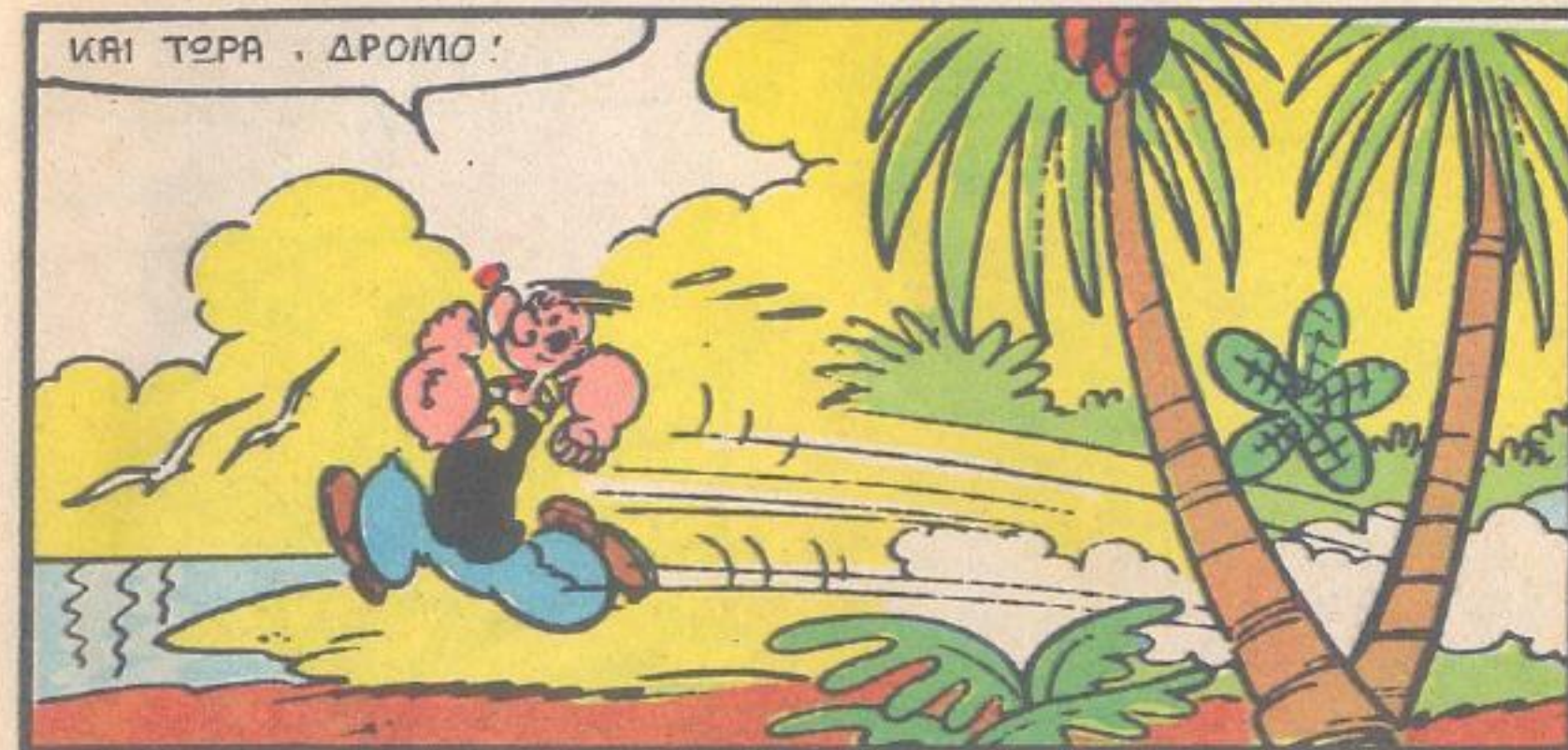
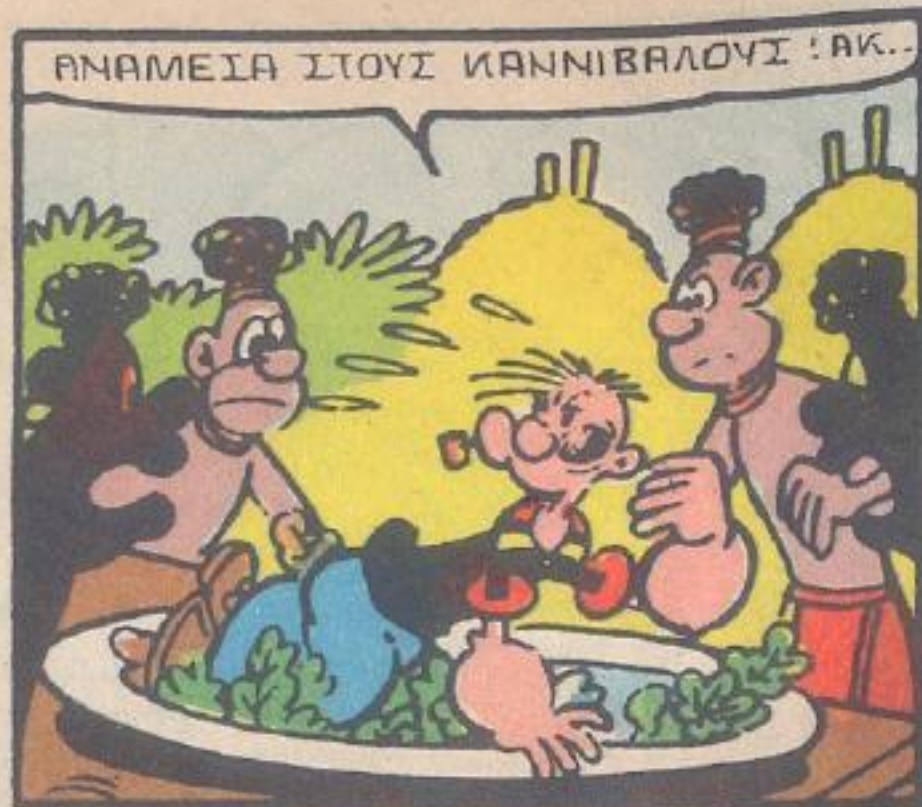
ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΕΎ, ΜΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ
ΤΩΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΔΩΝ!

ΧΑ! ΧΑ! ΤΟΥ ΤΗ ΣΚΑΣΑΜΕ Ο-
ΡΑΙΑ
ΤΟΥ ΠΟΡΑΪ!

ΑΚΟΥ, ΑΚΟΥ...

ΤΟΥ ΠΟΡΑΪ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ!

ΚΑΤΑΡΑΜΕ-
ΝΟΙ ΚΟΝΤΟ-
ΣΤΟΥΠΗΔΕΣ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΝΟΝΙΣΩ
ΕΓΩ!

ΑΟΥΓΚ! ΑΑΧ! ΕΛΕΟΣ!

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ...

ΧΑ! ΧΑ! ΜΟΙΑΖΕΤΕ ΣΑΝ
ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΙΧΑ! ΧΡΟΝΙΑ
ΠΟΛΥ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

ΓΙΑΜ... ΓΙΑΜ...

ΚΟΚΟΝΤΕ
ΚΟΚΟΝΤΕ!

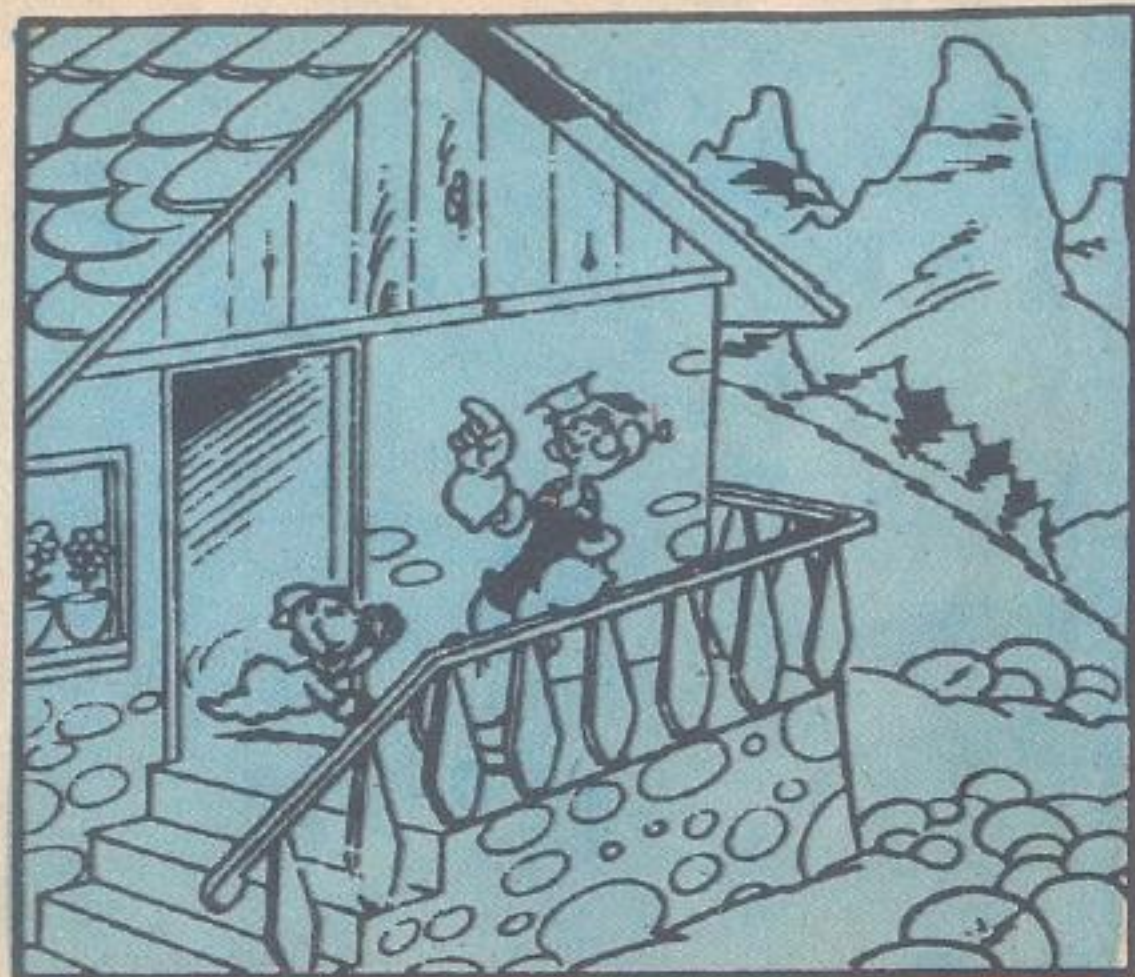
ΑΧ! ΤΙ
ΑΚΟΥΓΟ
ΚΟ

Τέλος

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Ο ΠΟΡΑΥ
ΘΕΛΗΣΕ Ν' ΑΝΤΙ-
ΓΡΑΦΕΙ ΤΟ ΣΧΕ-
ΔΙΟ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙ-
ΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ
ΤΟΥ. ΑΛΛΑ ΕΚΑΝΕ
ΕΦΤΑ ΛΑΘΗ.
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΤΑ ΒΡΗΤΕ ;

ΣΙΑΜΕ Ο-
ΡΑΙΑ
ΤΟΥ
ΠΟΡΑΥ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ !

ΚΑΤΑΡΑΜΕ-
ΝΟΙ ΚΟΝΤΟ-
ΣΤΟΥΠΗΔΕΣ !

ZZZ-POOM!

ΠΡΩΙΝΟ ΑΥΓΟ

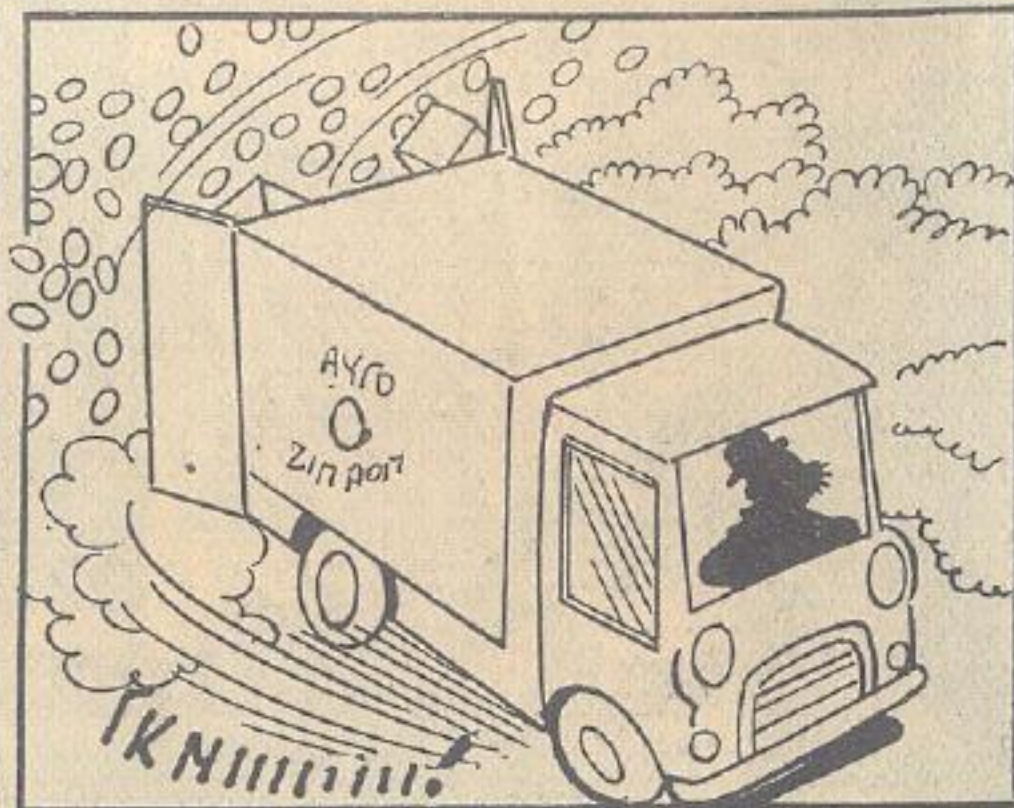

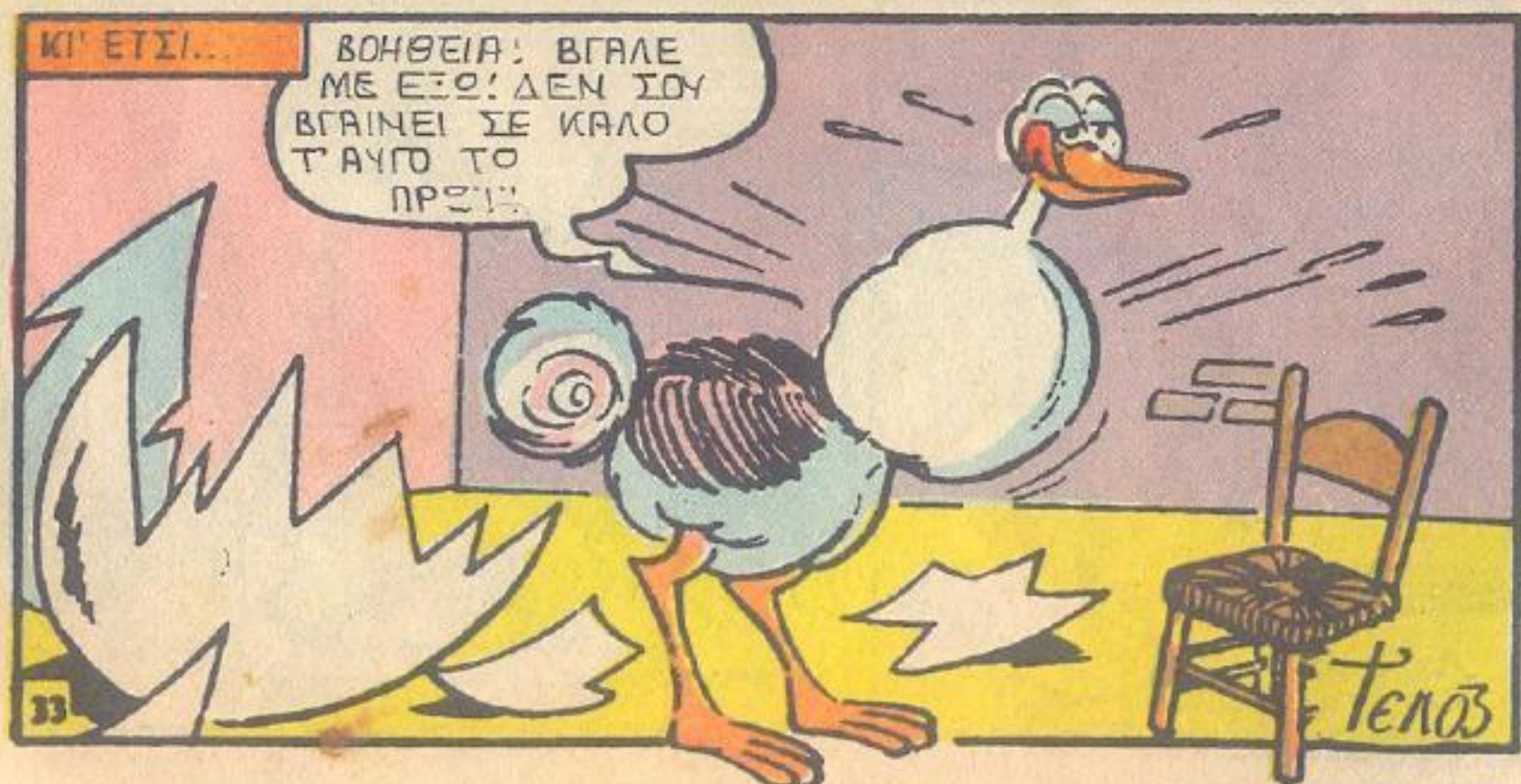
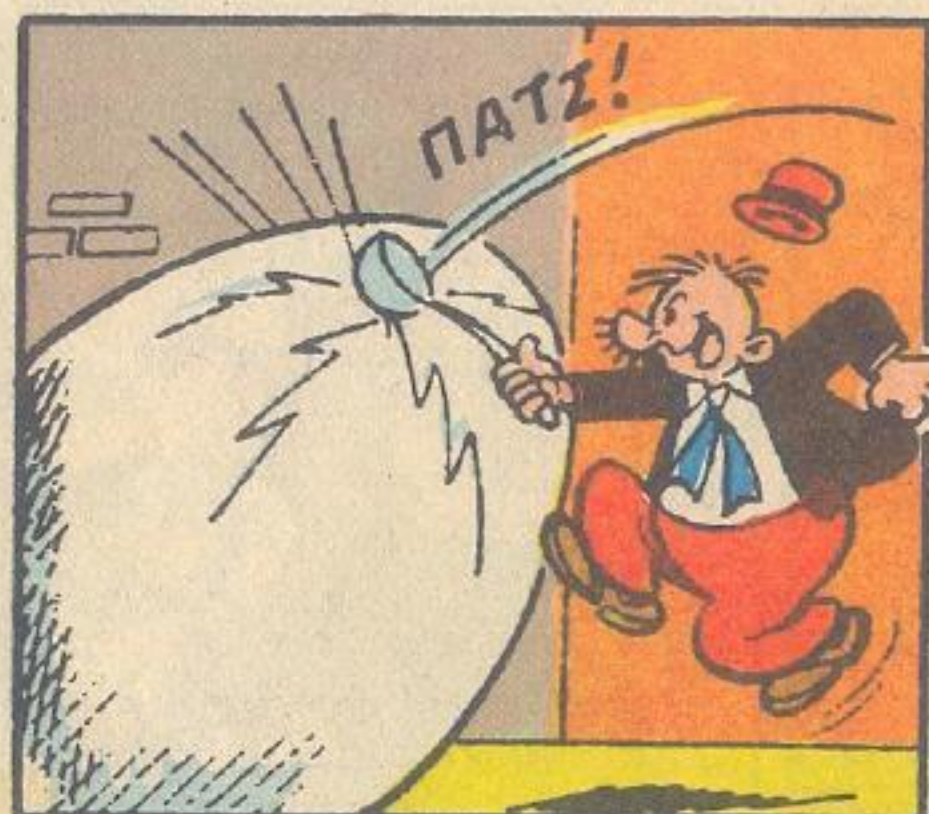
ΓΙΑΜ... ΓΙΑΜ...

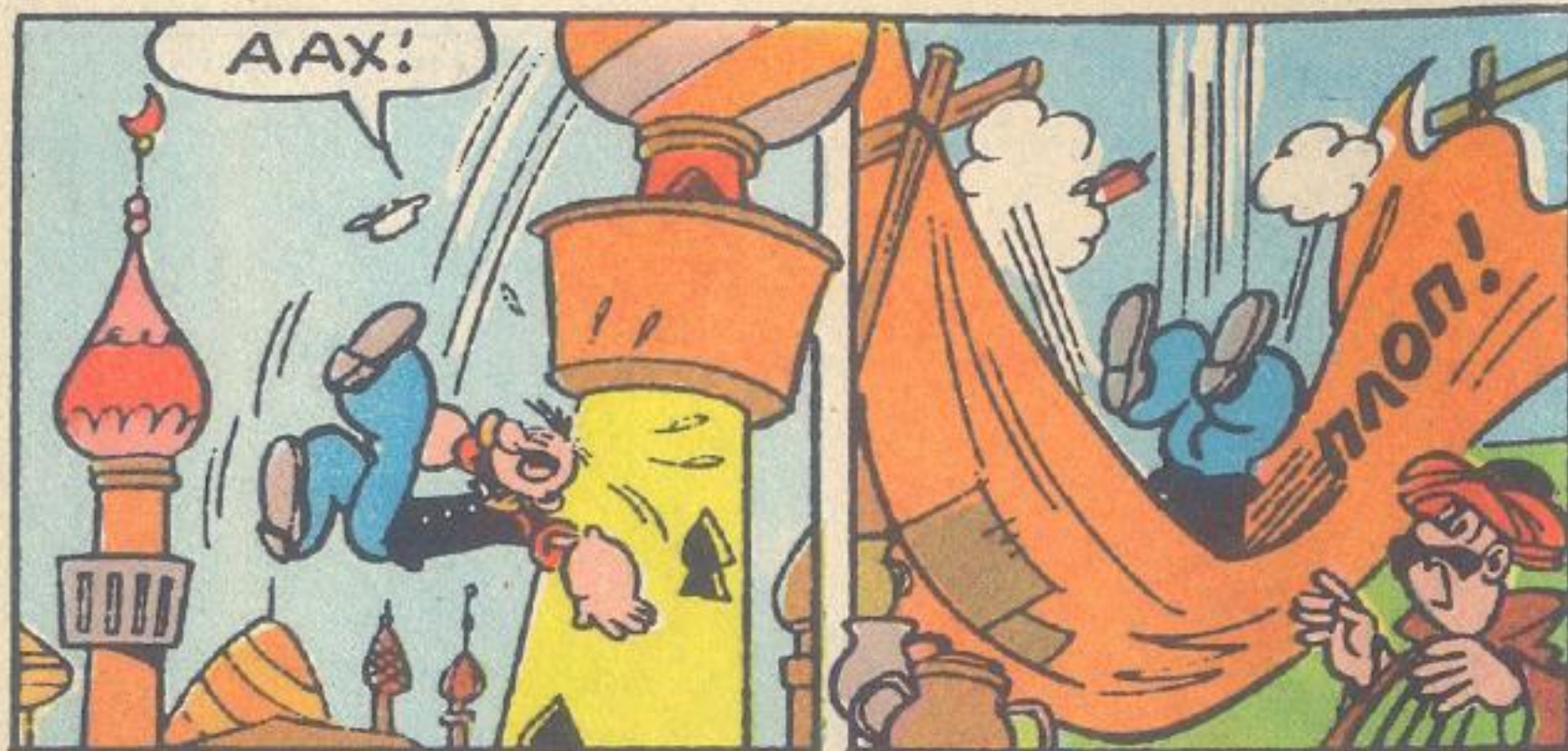

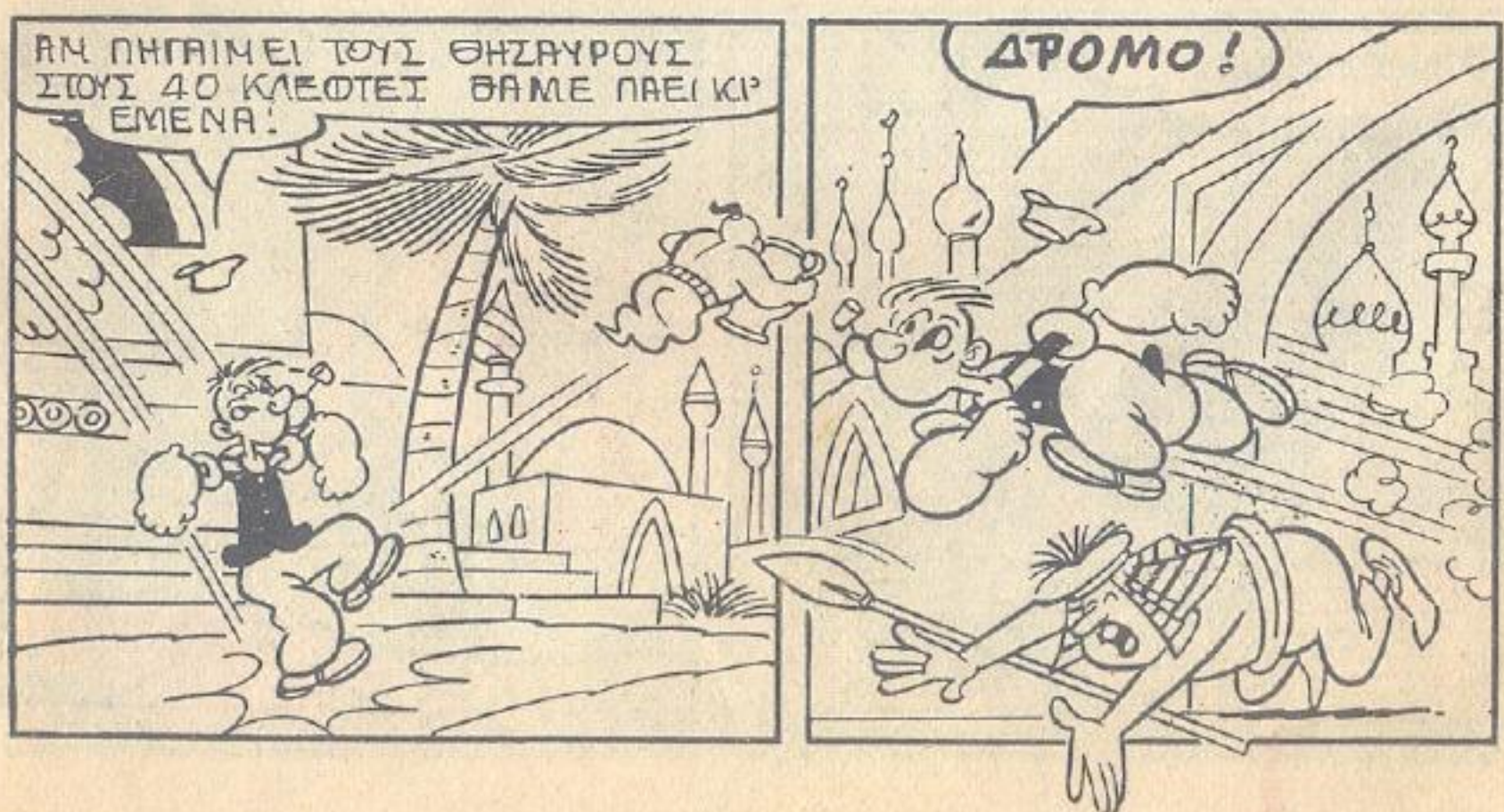
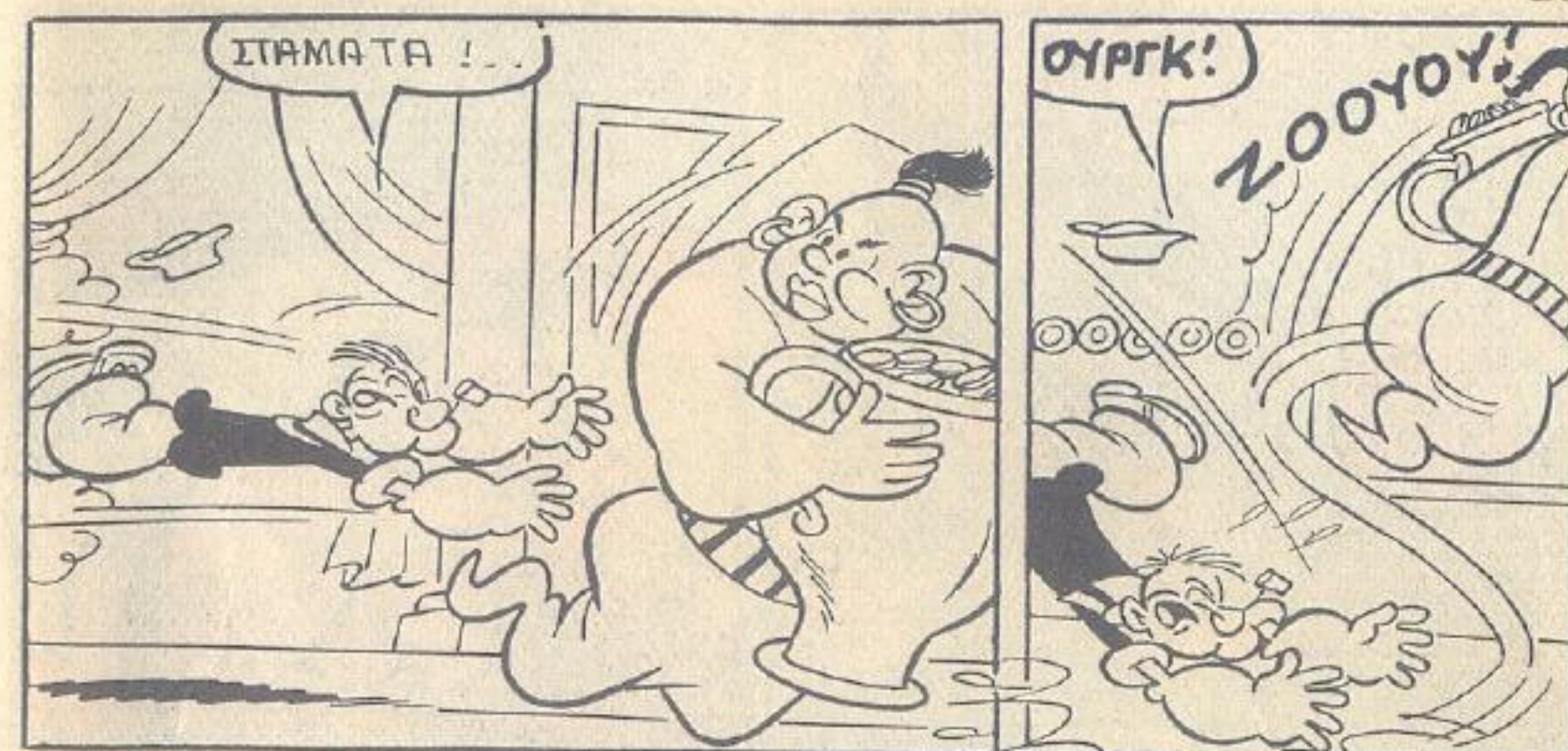
ΝΑ Η ΒΑΓΔΑΤΗ! Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ
ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ!

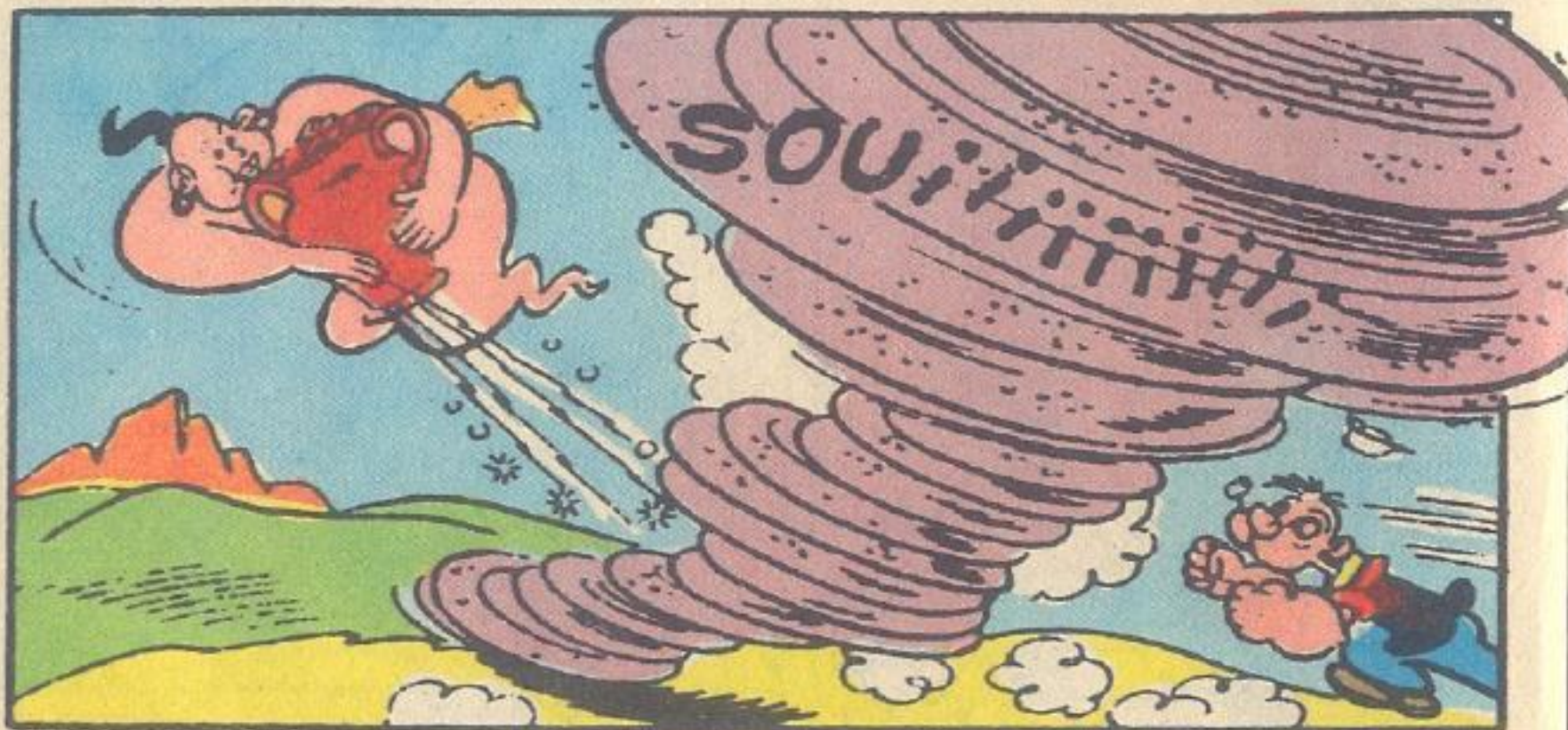
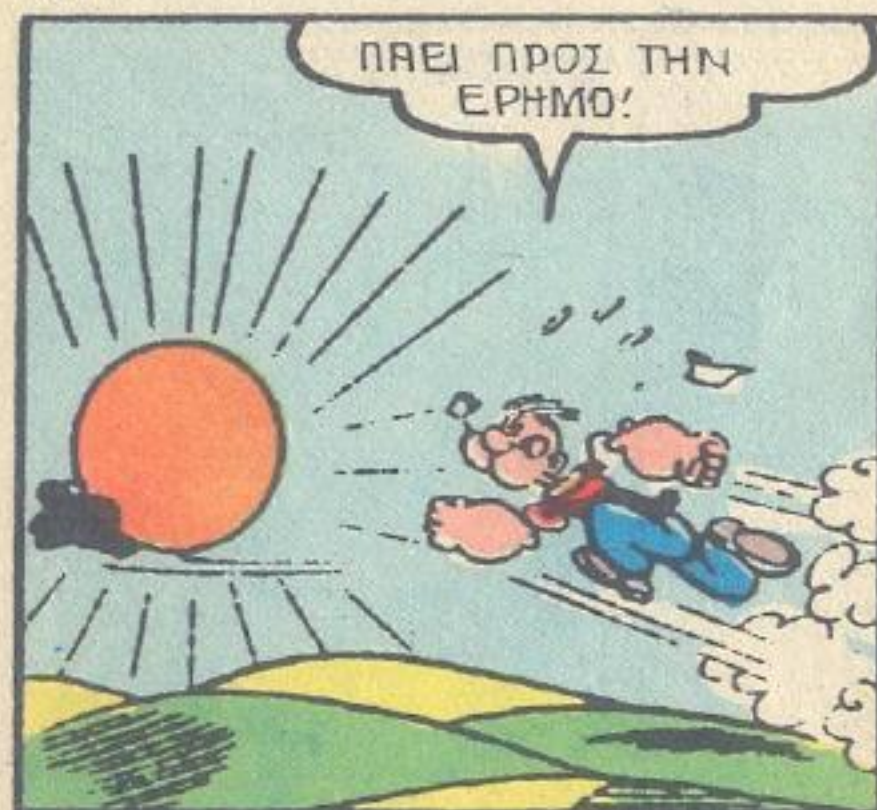
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΜΙΚΡΟΣ, ΓΙΑ
ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΩ ΜΟΥ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΝ
ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΜΠΑ-
ΜΠΑ ΚΑΙ ΤΩΝ 40
ΚΛΕΦΤΩΝ!...

ΚΙ' ΑΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΛΑ ΟΙ 40 ΚΛΕ-
ΦΤΕΣ ΚΡΥΒΟΝΤΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΣΠΗΛΙΑ
ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ... ΚΑΙ ΓΙΑ Ν' ΑΝΟΙΞΕΙ Η
ΠΟΡΤΑ, ΠΡΟΦΕΡΑΜ ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ
ΛΕΞΗ!

ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΑΥΤΗ Η ΚΑΤΑΡΑ-
ΜΕΝΗ ΛΕΞΗ; Α, ΝΑΙ!
ΘΥΜΑΜΑΙ!

ΑΝΟΙΞΕ ΣΕΝΤΑΝΟ!...

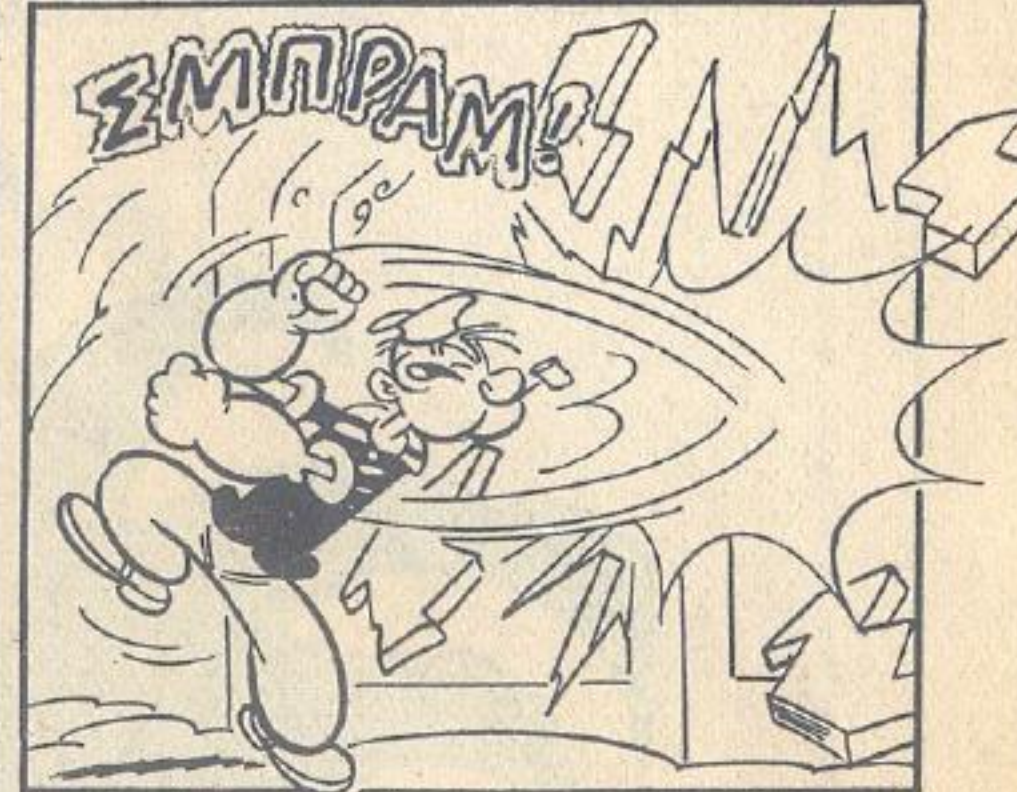
ΔΕΝ ΑΝΟΙΓΕΙ! ΔΕΝ
ΘΑΝΑΙ ΣΕΝΤΑΝΟ!...

ΑΝΟΙΞΕ ΚΟΛΟΚΥΘΙ,
ΚΤΟΜΑΤΑ... ΡΑ-
ΡΑΝΙ...

ΓΚΡΡΡ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΘΥ-
ΜΗΘΩ ΤΗ ΛΕΞΗ! ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟ-
ΠΟΙΗΣΩ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΓΡΟ-
ΘΙΑ!

ΟΙ 40
ΚΛΕΦΤΕΣ!

ΗΡΘΕ Ο ΑΛΗ ΜΠΑΜΠΑΣ!

ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ ΜΑΓΙ-
ΚΟ ΛΥΧΝΑΡΙ! ΘΕΛΩ ΝΑ
ΤΟΣΟ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ!

ΒΕΒΑΙΟΣ!
ΒΕΒΑΙΟΣ!

ΕΒΓΑ ΤΖΙΝΙ!

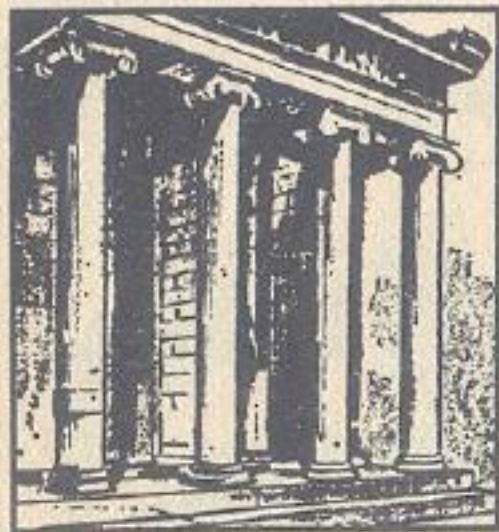

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΟΑΤΙ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

Ο ναός της «Απτέρου Νίκης» καταστράφηκε από τους Τούρκους το 1687 και τα ερείπια του χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή ενός όχυρου. Τώρα οι αρχαιολόγοι προσπαθούν να ξαναφτιάξουν τον ναό, από τα ίδια τα κομμάτια του.

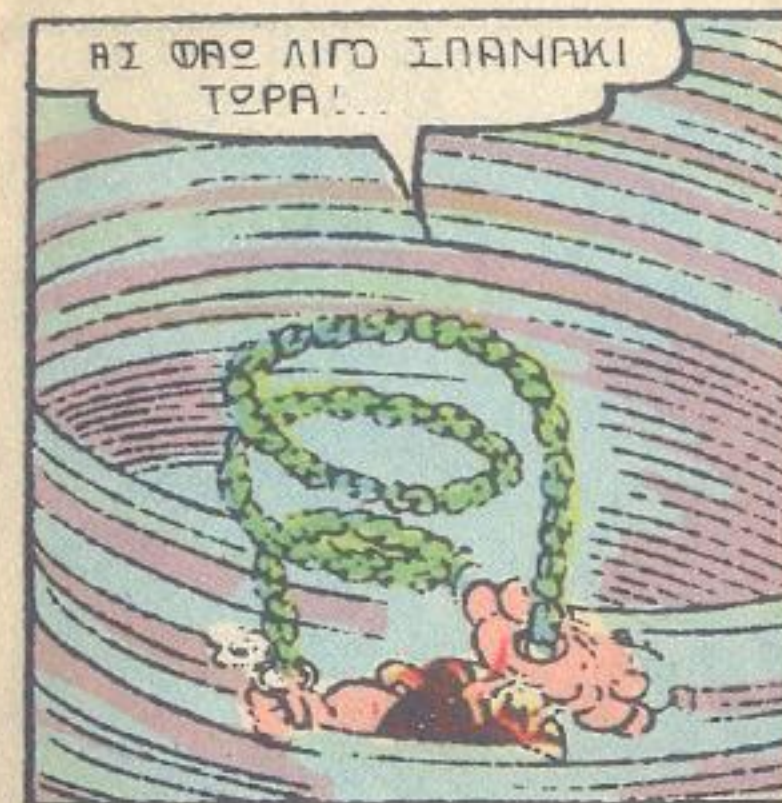
Ο Σέτι ο Ι, ο μεγάλος Φαραώ που βασίλευσε από το 1317 ως το 1301 π.Χ., πριν πεθάνει διέταξε να σβυστούν τα ονόματα των διαφόρων κατασκευαστών από τα κτίρια που οι ίδιοι είχαν αναγείρει και να γραφή το δικό του.

Ο Όκταβιανός, όταν νίκησε στους Φιλίππους (το 42 π.Χ.) τον στρατό του Βρούτου και του Κάσσιου, τους φονιάδες δηλαδή του ανθρώπου που τον είχε υιοθετήσει, του πατέρα του, ήταν μόνο είκοσιενός ετών.

Τά έντεκα άλογα της βασίλισσας της Άγγλιας Έλισάβετ, που λαμβάνουν μέρος στις διάφορες τελετές και παρελάσεις, δέχονται τις τροφές με απόλυτη χρονική ακρίβεια και το απόγευμα ακούν ένα είδος «μουσικής» για να προδιαθέτονται στη κοινωνική, δημόσια ζωή τους. Πρόκειται για δίσκους, που παράγουν παράξενους ήχους, όπως θορύβους αυτοκινήτων, τραίνων κλπ.

ΑΙ ΦΑΘ ΛΙΓΟ ΣΠΑΝΑΚΙ ΤΩΡΑ!

ΧΜ... ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΩ ΚΥΡ ΤΖΙΝΙ!

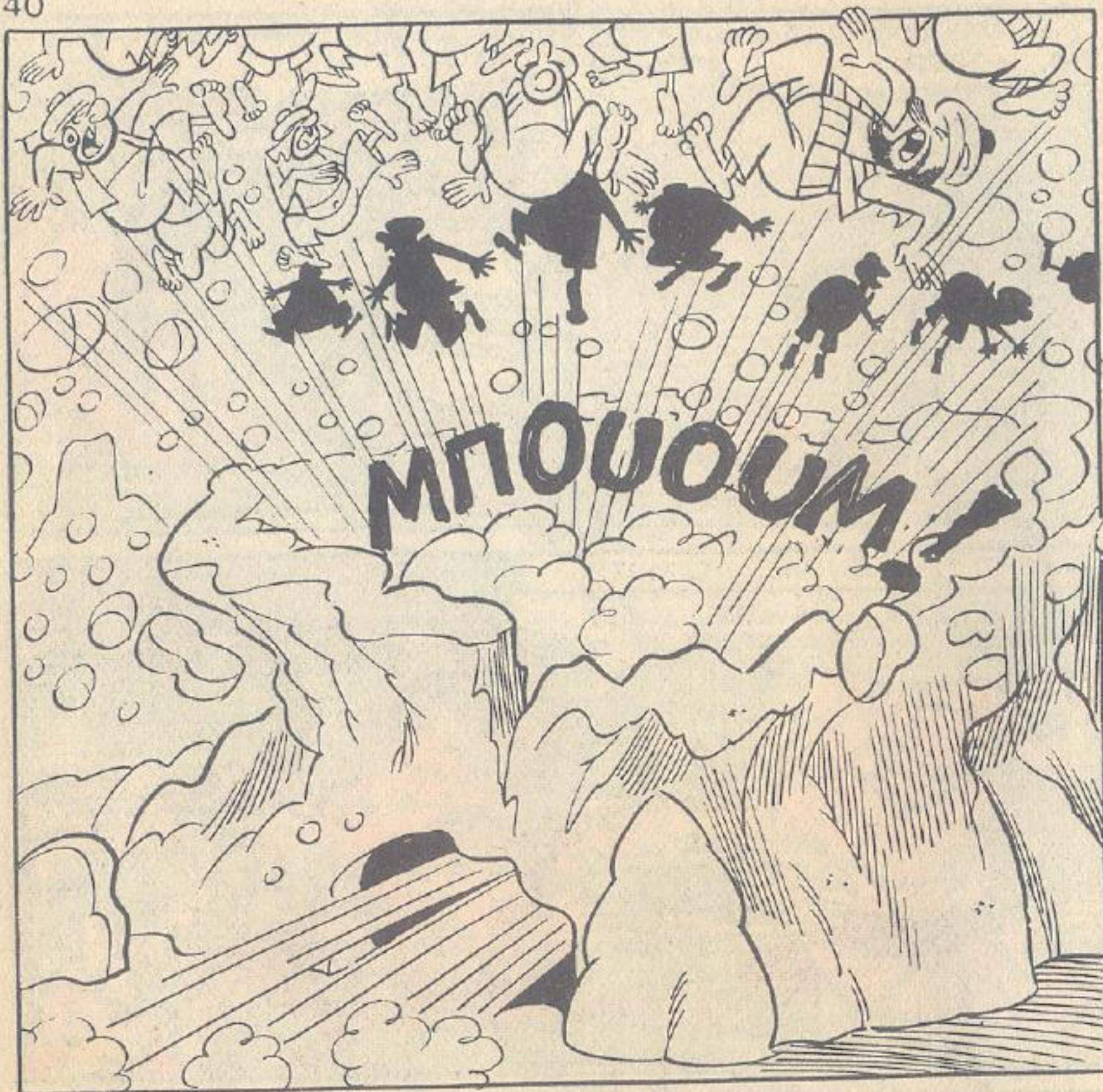
ΑΜΑ ΤΟ ΤΖΙΝΙ ΕΙΝΑΙ... ΑΙΩΜΑΤΟ...

ΔΙΑΒΟΛΕ! ΤΙ ΕΓΙΝΕΣ

...ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΟΝΟΥΜ ΟΙ 40 ΚΙΛΟΤΕΙΣ...

ΒΡΟΜΠ!

ΤΟ ΜΑΡΙΚΟ ΛΥ-
ΧΝΑΡΙ!

ΤΩΡΑ ΕΓΩ
ΕΙΜΑΙ Ο Α-
ΦΕΝΤΗΣ ΣΟΥ!

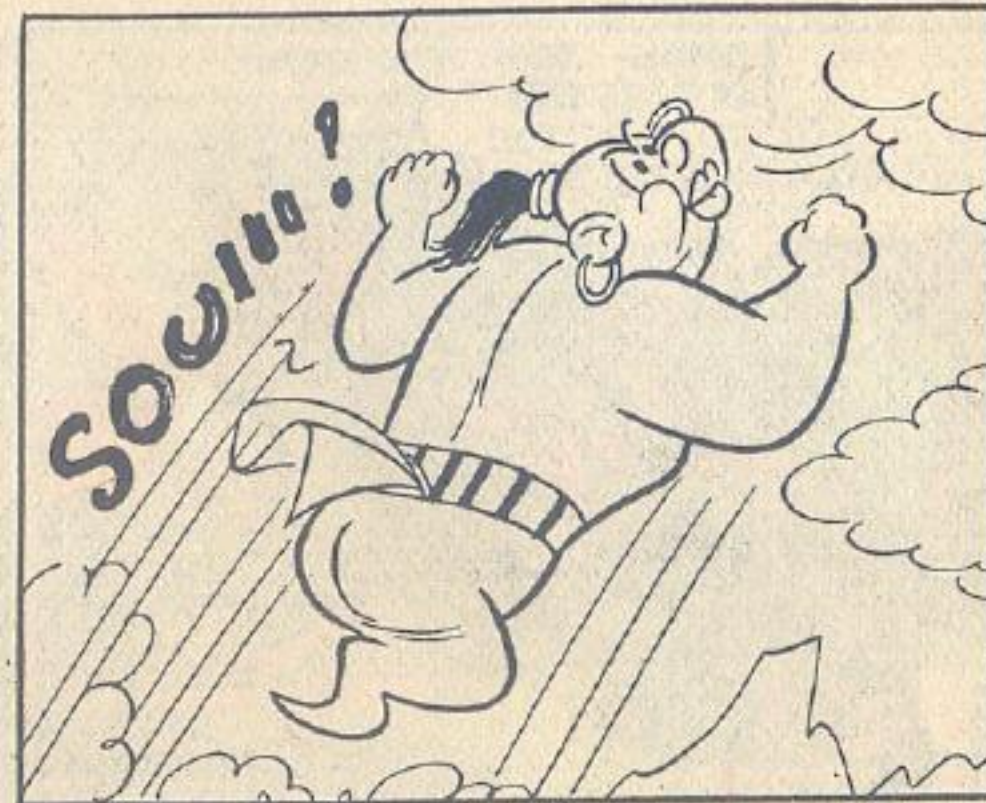
ΔΙΕΤΑΞΕ ΚΑΙ
ΘΑ ΥΠΑΚΟΥΣΩ!

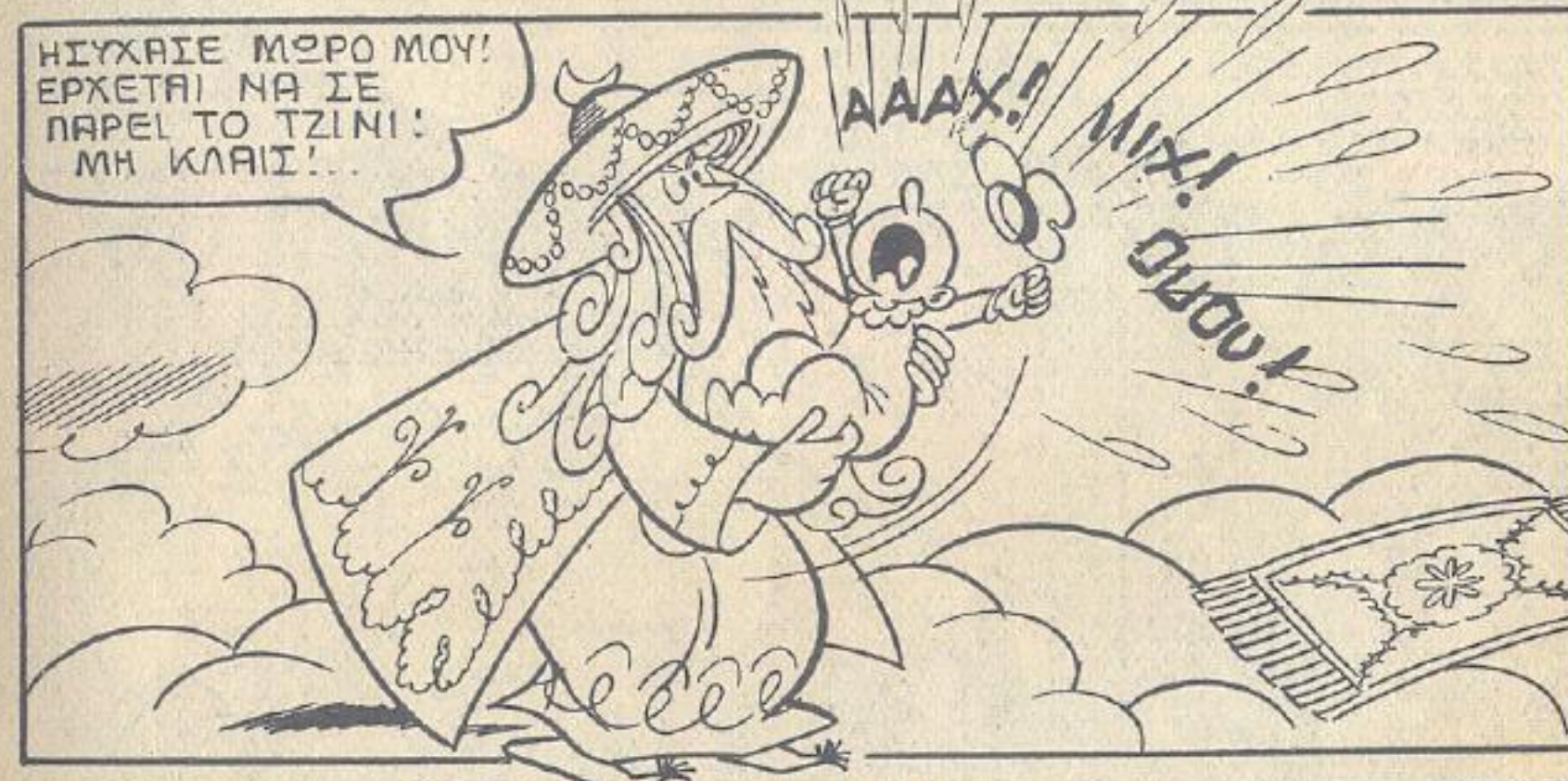
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΣΙ ΣΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ ΚΑΙ
ΝΑ ΜΟΥ ΦΕΡΕΙΣ ΤΟΝ ΡΕ-
ΒΥΘΟΥΛΗ!

ΣΟΥΛΛΗ!

ΗΙΣΧΑΣΙΕ ΜΟΡΟ ΜΟΥ!
ΕΡΧΕΤΑΙ ΝΑ ΣΕ
ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΤΖΙΝΙ!
ΜΗ ΚΛΑΙΣ!

ΗΡΘΑ,
ΑΛΛΑΧ!

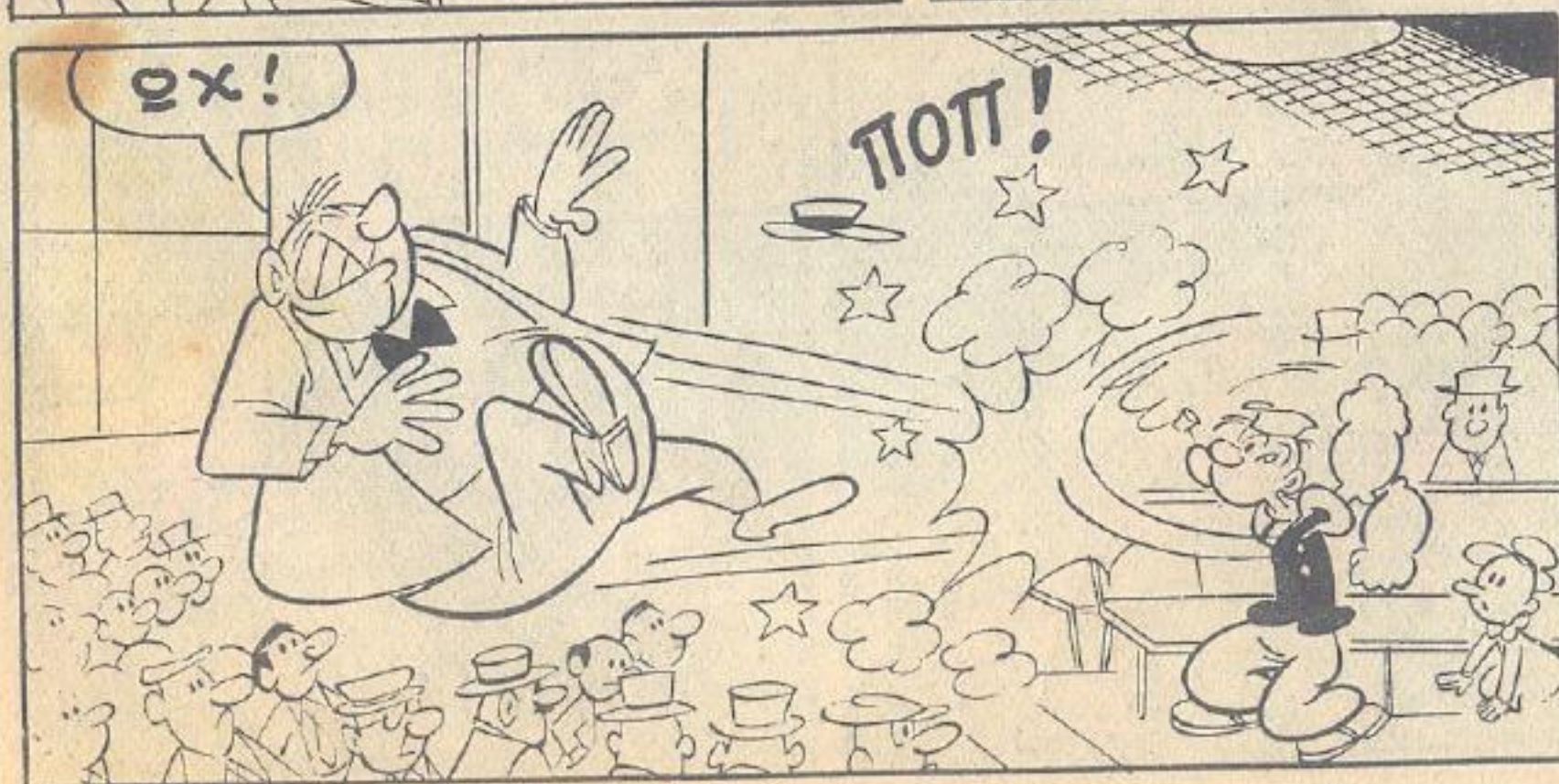
ΕΠΙ ΤΕ-
ΛΟΥΣ!

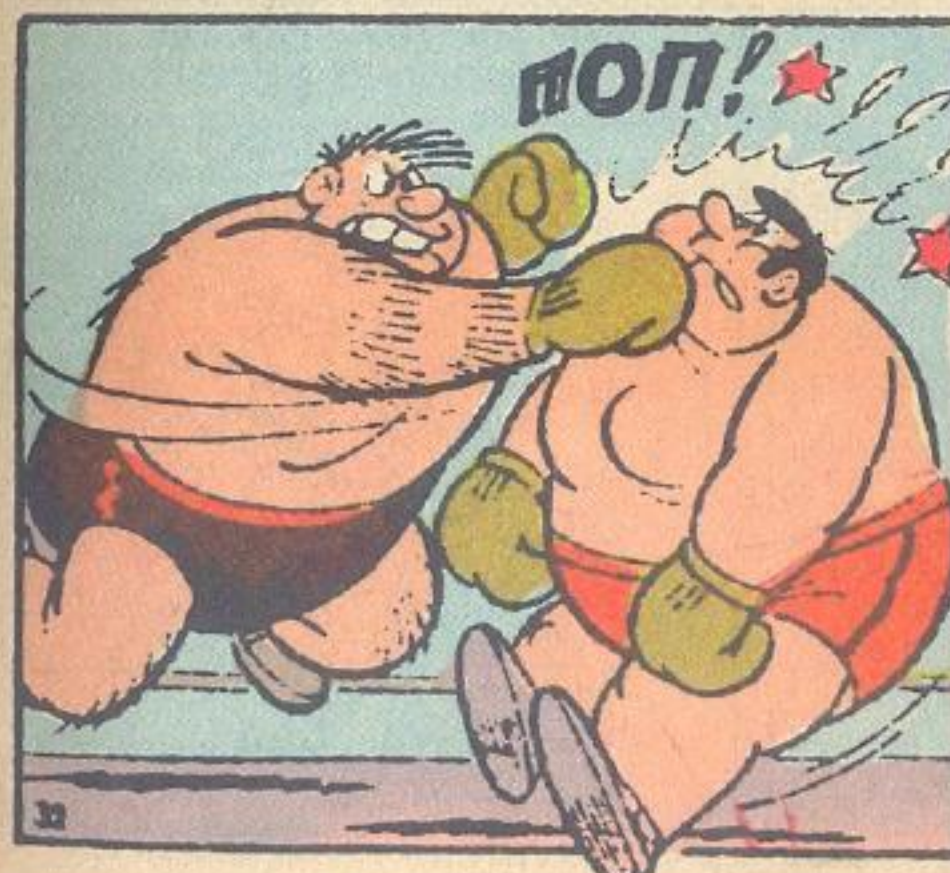
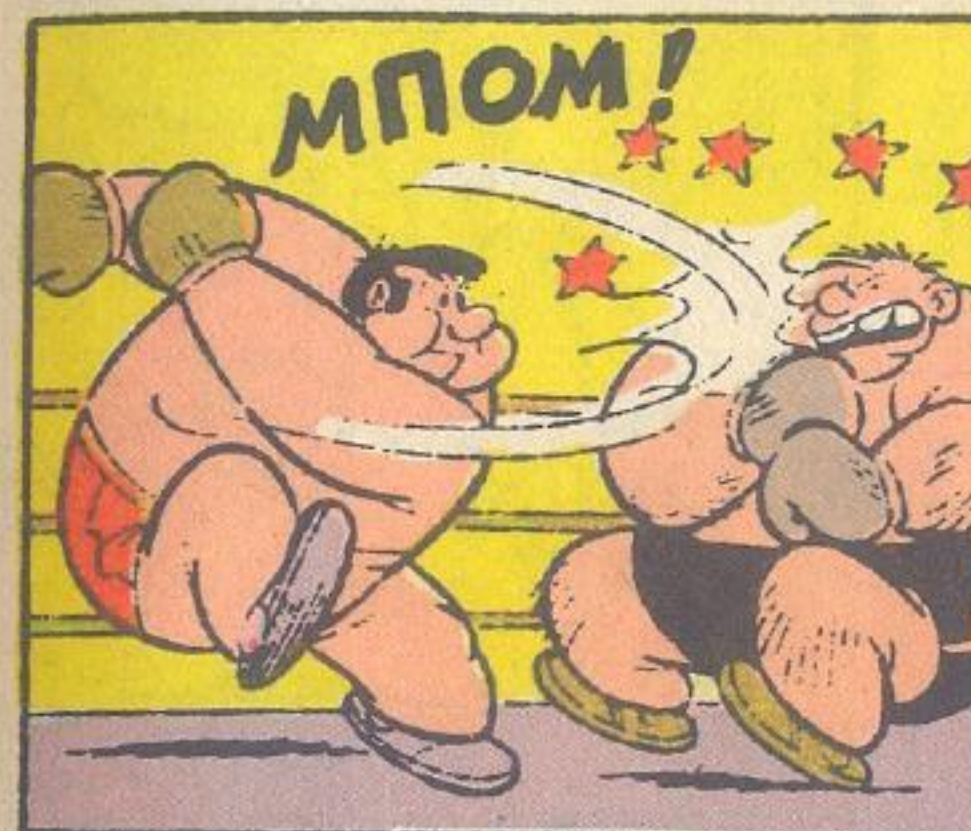
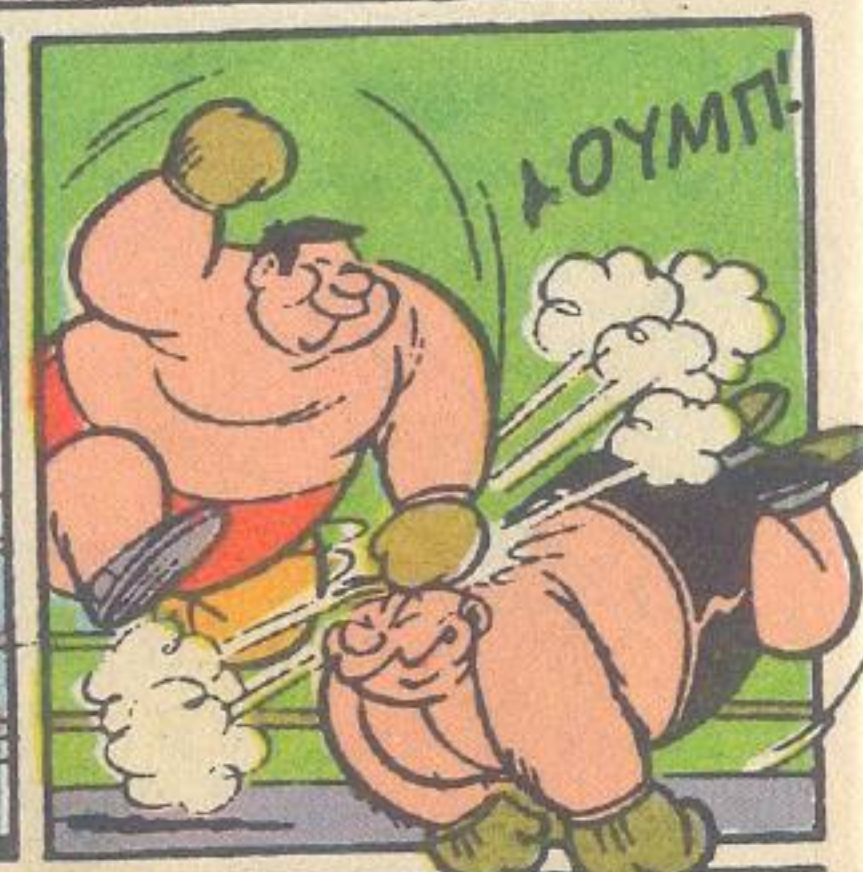
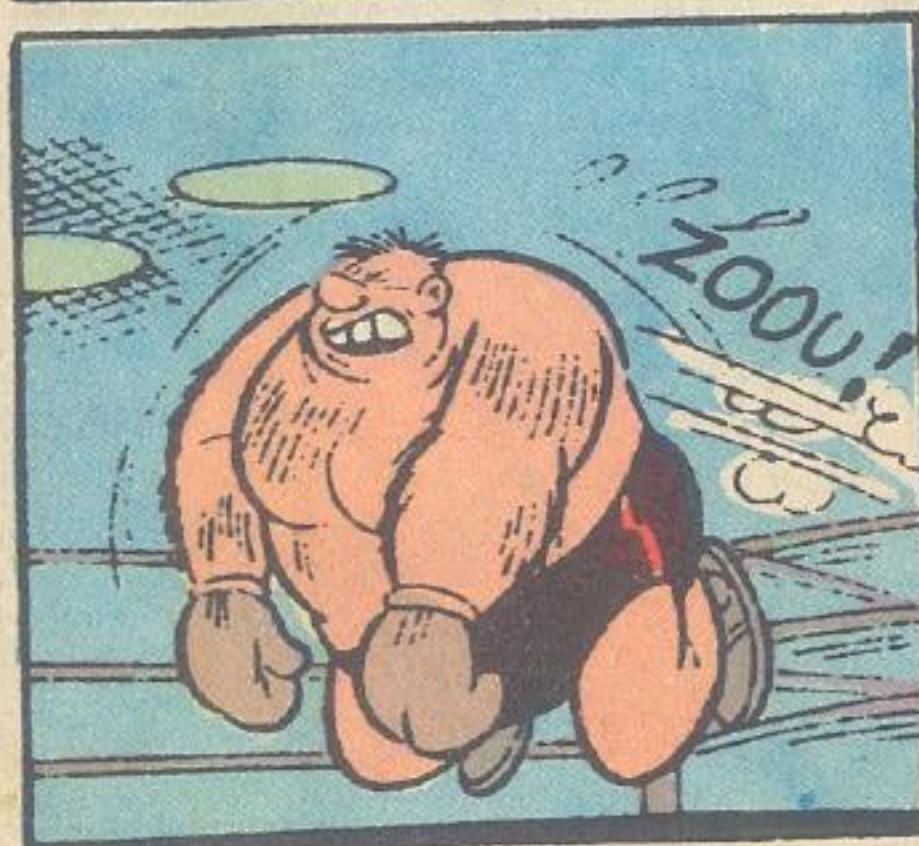
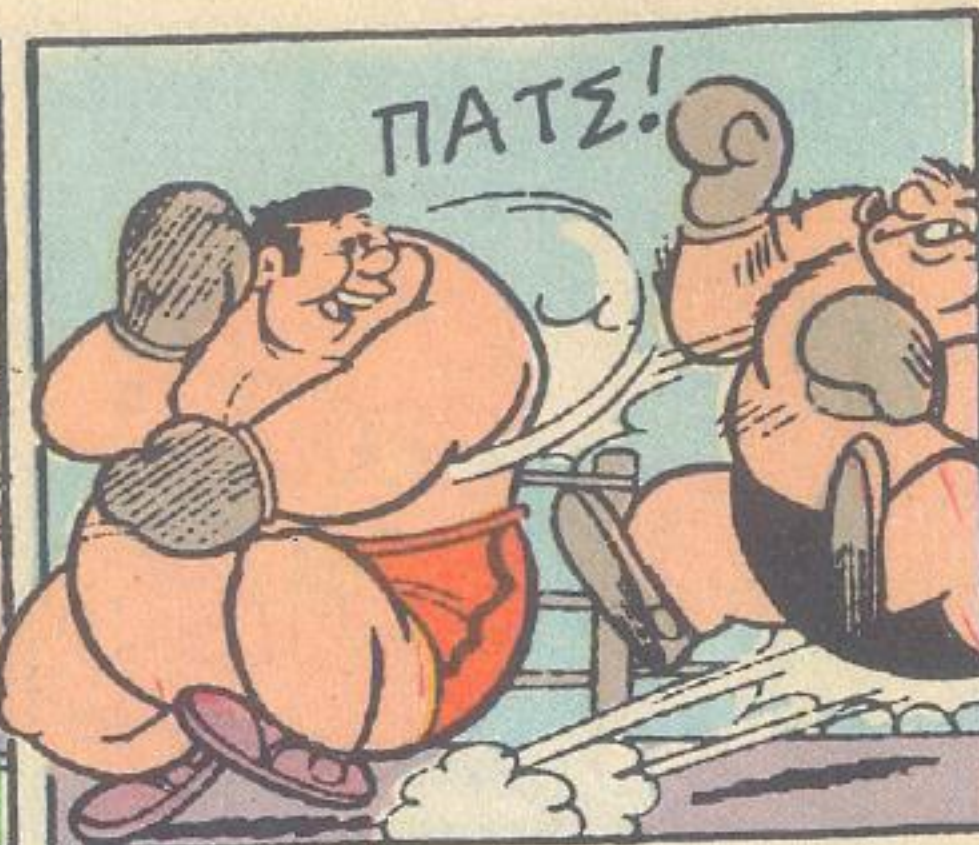

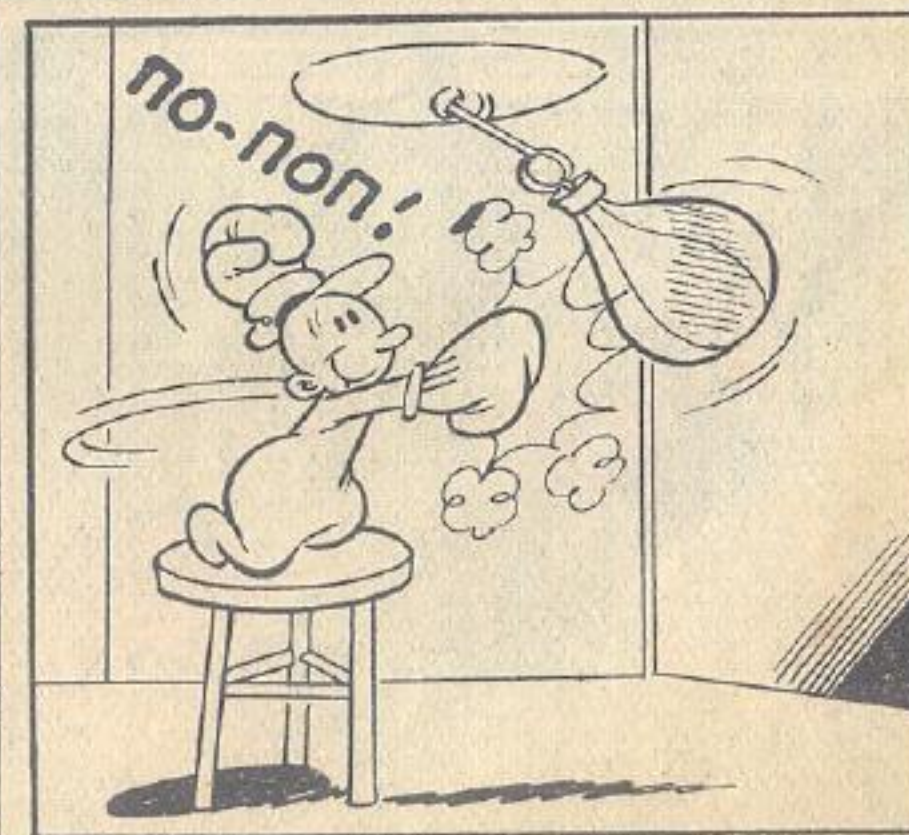
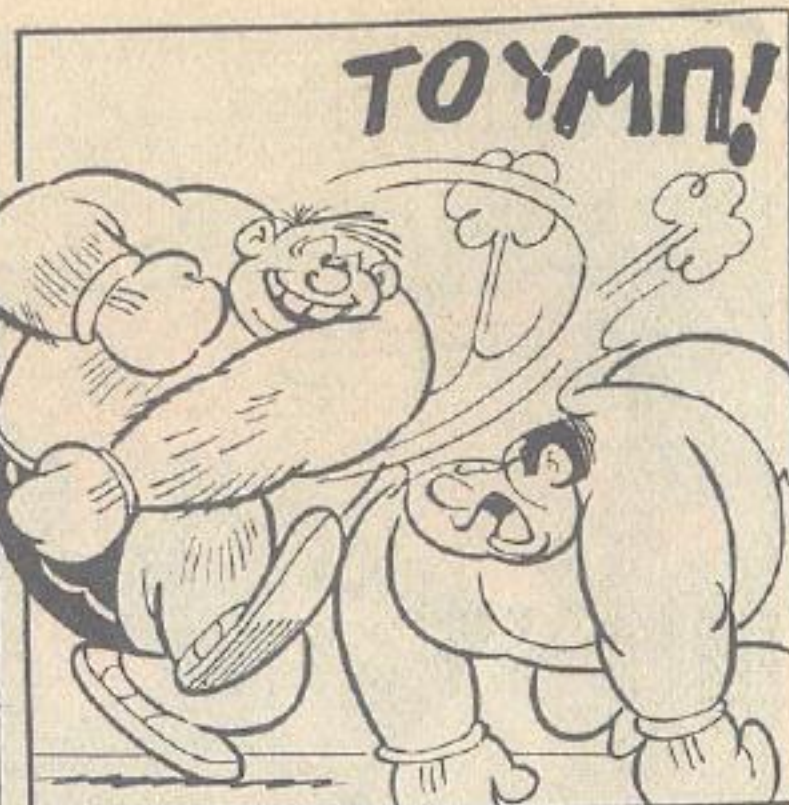
ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ
ΕΧΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ! ΜΟΥ
ΕΙΠΑΣ ΕΤ' ΑΥΤΙΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΦΩΝΕΙ ΤΟΥ Ο
ΜΙΚΡΟΣ!

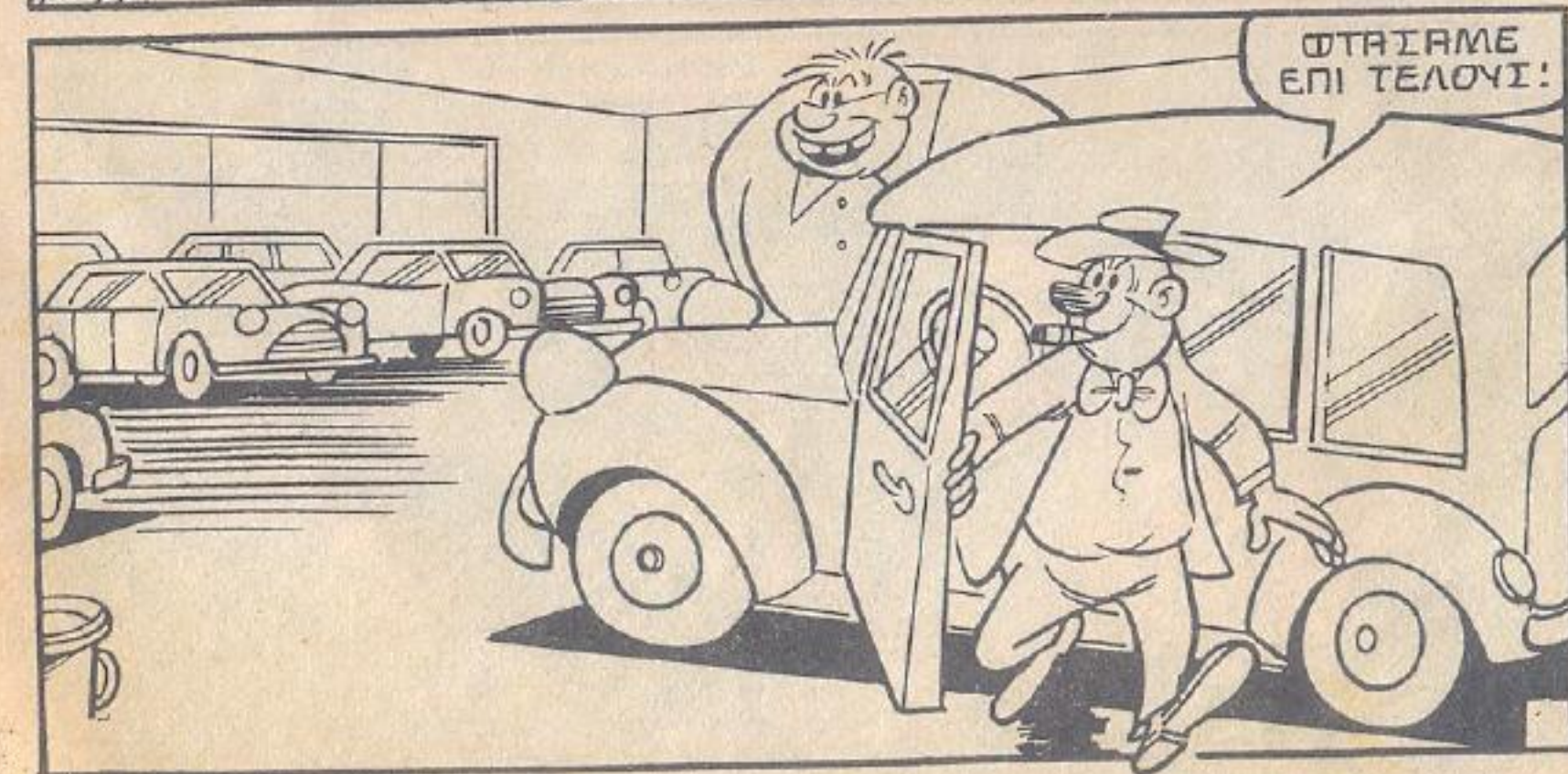
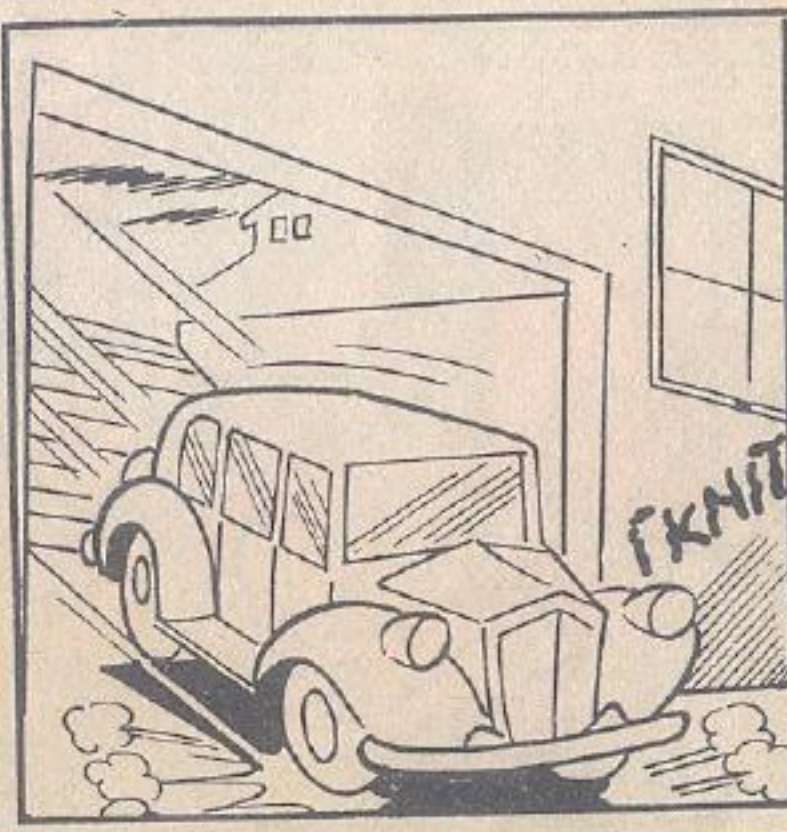

ΟΣΟ ΤΟ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΠΟ-
ΛΥ ΠΕΙΘΟΜΑΙ ΟΤΙ Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΑΚ"
ΗΤΑΝ ΦΤΙΑΧΤΗ!...

ΚΑΤΙ ΜΟΥ ΕΚΡΥΨΕ Ο
ΤΖΙΜΥ: ΜΟΥ ΤΑ
ΜΑΙΝΗΣΕ!...

ΦΤΑΙΣΑΜΕ
ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΩΣΙΝΗ
ΝΙΚΗ ΤΑ "ΚΟΝΟ-
ΜΗΣΑΜΕ"
ΚΑΛΑ!

ΣΤΗ ΡΕΒΑΝΙ
ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΜΕ
ΤΑ ΔΙΠΛΑΣΙΑ!
ΧΕ! ΧΕ!

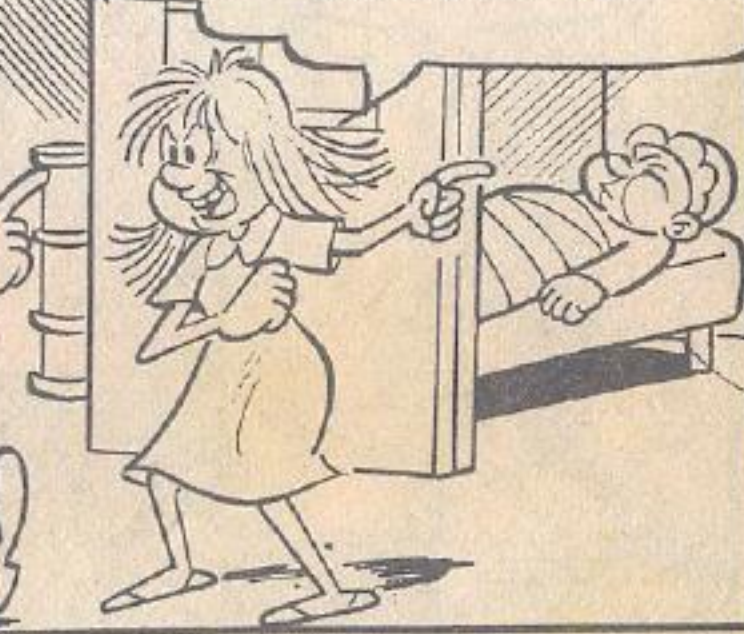
Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΖΙΜΥ ΒΡΙΣ-
ΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΚΙ' ΑΥΤΟΣ Θ' ΑΚΟΛΟΥΘΗ-
ΣΕΙ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ
ΜΑΣ!

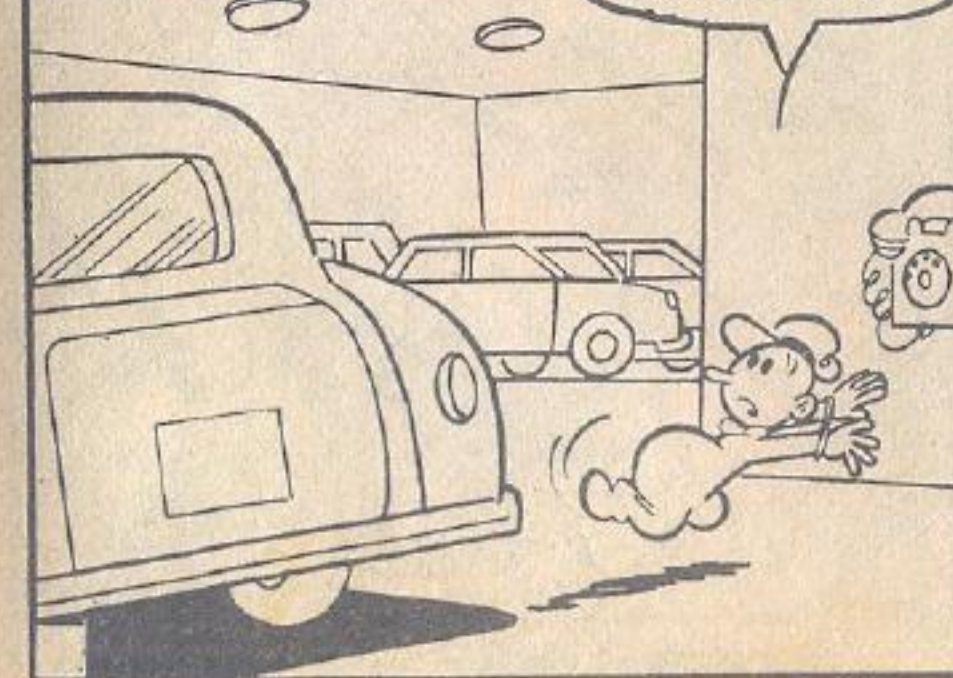
ΠΕΙ ΠΑΕΙ ΤΟ ΜΟΡΟ ΙΝΤΟΥΣ

ΕΚΛΑΓΕ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ 22.30,
ΚΑΤΟΝΗ ΤΟ ΤΑΥΤΑ ΜΕΧΡΙ
ΤΙΣ 23 ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟ-
ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ!

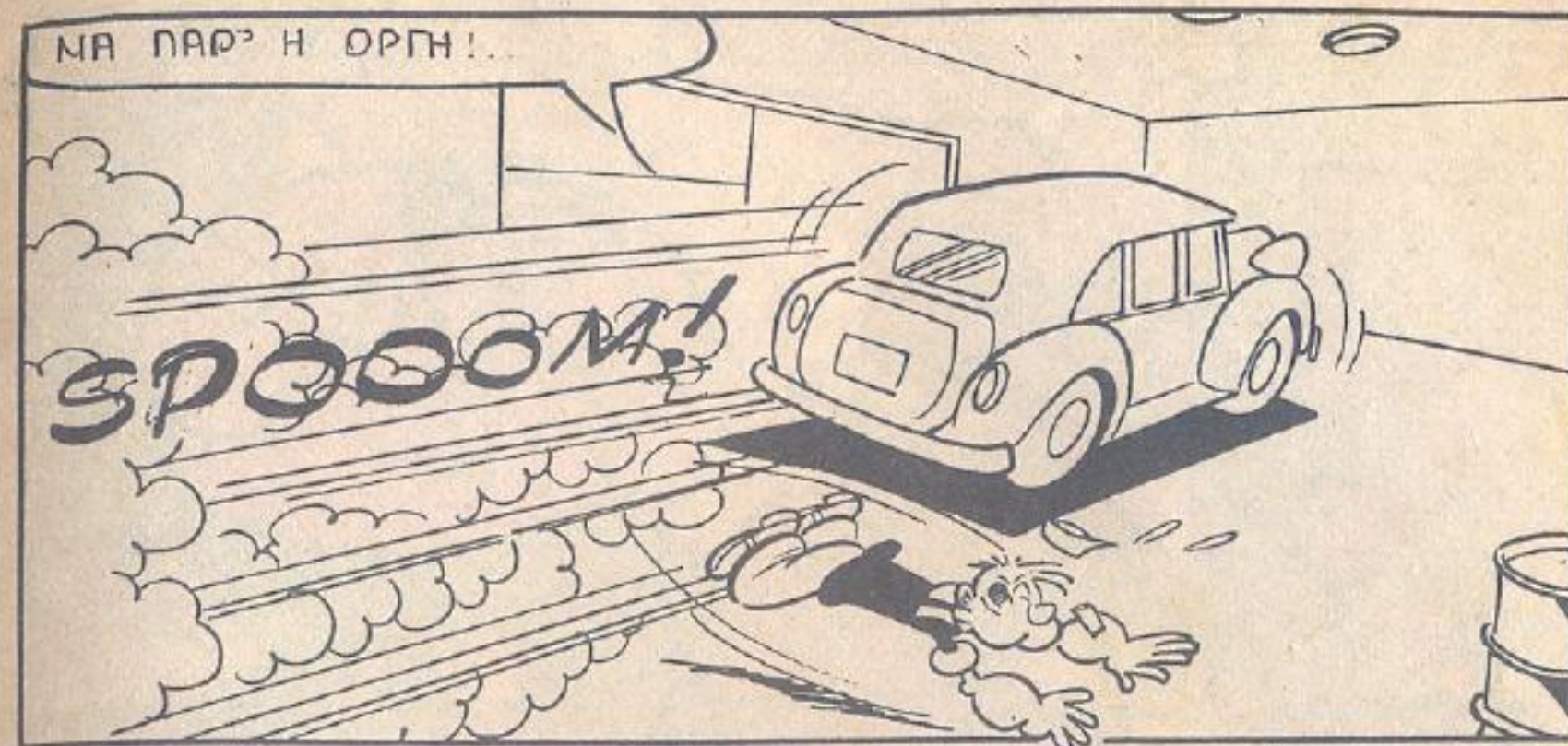
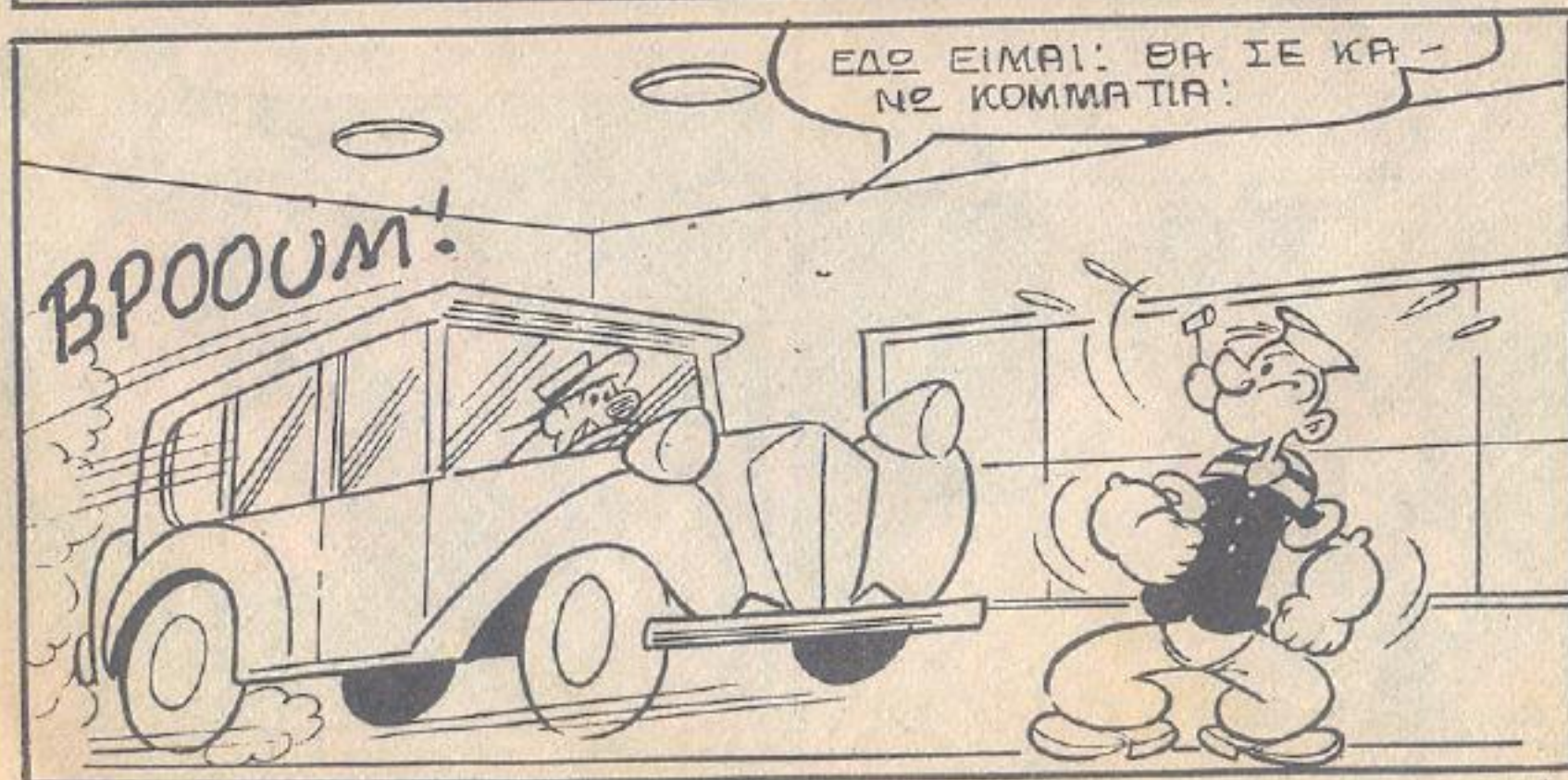
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΜΙΣΕ ΣΤΟΝ
ΠΟΛΥ ΕΛΠΙΣΟ ΝΑΧΕΙ ΦΤΑΙΕΙ
ΣΤΟ ΣΗΤΙ!...

ΝΑ ΠΑΡ' Η ΟΡΓΗ! ΜΑ ΤΙ
ΕΓΙΝΕ Ο ΡΕΒΥΘΟΥ-
ΛΗΣ!...

Τ' Αδελφία

ΚΑΠΟΤΕ σ' ένα χωριό ήτανε μιὰ οἰκογένεια πού εἶχε ἑπτὰ ἀγόρια. Αὐτὰ τὰ ἑπτὰ ἀδέρφια ἦτανε φτωχὰ μὰ πολὺ ἐργατικά. Τὸ μικρότερο τὸ λέγανε Γιάννη, καὶ περνοῦσε ὅλα τ' ἀδέρφια του στὴν ἐξυπνάδα καὶ στὴ δύναμι.

Μιὰ μέρα, ὁ Γιάννης ὁ μικρότερος, ἐκεῖ πού ἔτρωγαν ὅλοι μαζί, λέει:

— Ἀδέρφια μου, εἴμαστε πολλοὶ οἱ δουλευτόδες σὲ τοῦτο τὸ χωριὸ πού ζοῦμε, κι' οἱ δουλειές μας εἶναι λίγες. Γι' αὐτό, καθόμαστε τίς περισσότερες μέρες ἀνεργοί. Μὰ κι' ἂν δουλέψουμε, δουλεύουμε γιὰ ἓνα κομμάτι ξερὸ ψωμί, κάθε μέρα. Ἔτσι, πεινασμένοι μένουμε τὸν περισσότερο καιρό, κι' εἴμαστε χει-

μώνα - καλοκαίρι ξυπόλητοι καὶ κουρελῆδες.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε τότε, Γιάννη, μικρότερε; τὸν ρώτησαν.

— Νὰ ξενητευτοῦμε, ἀδέρφια! Νὰ πᾶμε σὲ τόπους πλουσιώτερους καὶ καλύτερους ἀπ' τὸν δικό μας. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε προκοπὴ καλύτερη παρά ἐδῶ. Ἐγώ, αὐριο, τὸ πρῶτ' κιόλας, παίρνω τὸ διδάκκι μου μὲ τὰ λίγα πράγματά μου στὸν ὦμο, καὶ ξεκινῶ γιὰ τὴν πολιτεία. Ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλει, ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ!

— Θάρθουμε ὅλοι, μαζί σου, Γιάννη μας μικρότερε, γιατί ἔχεις δίκιο. Ἀλλὰ καὶ γιατί, ἅμα εἴμαστε ὅλοι, κι' οἱ ἑπτὰ μαζί ἐνωμένοι κι' ἀδερφωμένοι στὴν ξενητειὰ

πού θα ξεκινήσουμε να πάμε, θάχουμε να φοβηθούμε λιγώτερο απ' τους ληστές που παραφυλάγνε στις έρημιές και ληστεύουν τόν κόσμο.

*

Έτσι, τήν άλλη μέρα, τὰ έφτά αδέρφια, μάζεψαν τὰ πιό απαραίτητα πράγματα τους ό καθένας σ' ένα σακκί μέσα κι' όλοι μαζί ξεκίνησαν να πάνε στην πολιτεία.

Στό δρόμο, πολλές φορές ληστές κι' άλλοι, τόβαλαν στά πόδια, σάν είδανε πώς ήτανε ένωμένα, γερά και δυνατά, τὰ έφτά παιδιά.

Ύστερα από πολλές μέρες και πολλές περιπέτειες, έφτασαν στην πολιτεία.

Αλλά τὰ έφόδιά τους είχανε ξοδευτή στό δρόμο. Γι' αυτό, άρχισαν να ψάχνουνε για δουλειά.

Όπου όμως και να ρώτησαν, οί άνθρωποι γελούσανε και τούς έκλειναν τήν πόρτα κατάμουτρα

— Τί δουλειά ήρθατε να βρήτε στην πολιτεία; τούς έλεγαν. Έσείς ξέρετε να σκάβετε, να σπέρνετε στάρι και κριθάρι, να ραβδίζετε τίς έλιές και να βγάζετε τó λάδι, να τρυγάνε τ' άμπέλια και

τίς σταφίδες. Μά δώ, στήν πολιτεία, μήτε χωράφια έχουμε για να σκάψετε και να φυτέψετε, μήτε λιόδεντρα, σταφίδες κι' άμπέλια για να καλλιεργήσετε!

— Και τί έχετε τότε; Τι δουλειές κάνετε στην πολιτεία; ρωτούσε ό Γιάννης ό μικρότερος.

— Έδώ στην πολιτεία έχουμε εργαστήρια κι' εργοστάσια, ξυλόδικα και σιδεράδικα, γραφεία και καταστήματα, άρχοντικά και σπίτια. Μπορείτε έσείς, να φτιάχνετε χρυσαφικά ή πήλινα σταμνιά στά εργαστήριά μας; Μπορείτε να φτιάχνετε έπιπλα στά ξυλόδικα; Αλέτρια, άξινες, τσαπιά στά σιδεράδικα; Ξέρετε να γράφετε στά γραφεία, να πουλάτε πραιμάτιες στά καταστήματα; Ξέρετε να σάσατε ύπηρέτες με τρόπους εύγενικούς στ' άρχοντικά μας και στά σπίτια μας;

— Όχι, δέν ξέρουμε τίποτα απ' όλ' αυτά! άπαντούσανε πικραμένα τ' αδέρφια.

— Έ, άστε τότε στό κα-

λό! Γυρίστε στό χωριό σας! Βγάλτε στάρι εκεί, κρασί και σταφίδα, λάδι, φρούτα και λαχανικά! Και φέρτε τά μας έδώ, στην πολιτεία, για να πάρουμε από τὰ δικά μας τὰ προϊόντα. Έτσι γινότανε

πάντα. Δέν μπορείτε έσείς να τ' αλλάξετε τώρα.

*

Έκει πού είχανε άπελπιστή πιά τὰ έφτά αδέρφια απ' όλα τούτα, και δέν ήξεραν τί να κάνουνε, άκούνε κήρυκες να γυρνούνε σ' όλη τήν πολιτεία και να φωνάζουνε:

— Άκούστε, όλοι σας, άκούστε: Ληστές και δράκοντες, άρπαξαν και κλέψανε τήν μονάκριδη κόρη του άρχοντά μας. Για να τήν αφήσουνε ζωντανή, ζητάνε από τόν πατέρα της κι' άρχοντά μας, να παραιτηθώ από τ' άρχοντιλίκι του. Κι' άρχοντές μας, τότε, θά γίνουμε, λέει, αυτοί οί κλέφτες... Αυτοί, λέει, θά μάς ληστεύουνε, θά μάς σκοτώνουνε και θά μάς κάνουνε ό,τι θέλουνε. Γι' αυτό, όποιος κατορθώσει και λευτερώσει τήν μονάκριδη άρχοντοπούλα μας, θά πάρη γι' άμοιβή του τή μισή χώρα του άρχοντά μας, δικιά του...

*

Τὰ έφτά αδέρφια, τότε, άνέλαβαν τήν επιχείρησι, άφού πήραν έφόδια και δίπλα από τόν άρχοντα.

Έτσι, ξεκίνησαν να πάνε να βρούνε τούς ληστές και

να λευτερώσουνε τή μονάκριδη άρχοντοπούλα και τόν τόπο από δαύτους.

Τούς βρήκαν πάνω σε μιιά βουνοπλαγιά πούχαν τόν πύργο τους.

Έκει, με διάφορα στρατηγήματα και πονηριές πού σκάρωνε ό Γιάννης ό μικρότερος, τούς νικάνε και τούς σκοτώνουνε όλους.

Λευτερώνουνε τήν άρχοντοπούλα, πού ήτανε φυλακισμένη στόν πύργο τών ληστών, και τήν πάνε στόν πατέρα της, τόν άρχοντα.

Εύχαριστήθηκε πολύ τότε όλος ό κόσμος πού γλύτωσε από τούς ληστές. Εύχαριστήθηκε κι' ό άρχοντας, κι' όπως είχε ύποσχεθώ, χάρισε τήν μισή χώρα του στά έφτά τ' αδέρφια.

Έτσι, γίνανε πιά κι' αυτοί πολύ, μά πάρα πολύ πλούσιοι.

Μίλησε όμως τότε ό Γιάννης ό μικρότερος και λέει:

— Αδέρφια μου, έμείς γίναμε πλούσιοι πιά και σωθήκαμε. Τί να τὰ κάνουμε όμως, τόσα πλούτη, άφού όλοι οί συχωριανοί μας κι' οί χωριάτες, είναι φτωχοί και πεινούν;

— Και τί πρέπει να γίνη, Γιάννη; τόν ρώτησαν τ' άλλα του τ' αδέρφια.

— Πρέπει νά μοιράσουμε, αδέρφια μου, τή μισή χώρα πού μάς χάρισε ὁ ἄρχοντας στοὺς χωριάτες, πού δὲν ἔχουν χωράφια. Ἔτσι κι' αὐτοὶ θὰ σωθοῦν καὶ δὲν θά ναι φτωχοὶ πιά, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς θὰ εὐτυχοῦμε ὅταν ὅλοι τοὺς θὰ εὐτυχοῦν!

— Καλὰ λές, καλὰ λές, Γιάννη μας μικρότερε... φώναξαν τότε τ' ἀδέρφια του.

Καὶ χάρισαν σ' ὅλους τοὺς χωριάτες τήν χώρα πού ὠρι-

ζαν.

Κι' ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ χωριάτες, πού εἶχαν δικὰ τους χτήματα καὶ λειβάδια, δούλευαν καὶ πρόκοβαν κι' ἔτσι σώθηκαν μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τήν φτώχεια. Καὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουνε τὰ ἑφτά τ' ἀδέρφια τὰ ὠνόμασαν ἄρχοντές τους. Καὶ πρῶτο καὶ καλύτερο ἄρχοντά τους κάνανε τὸν Γιάννη τὸν μικρότερο.

Ἔτσι πέρασαν αὐτοὶ καλὰ πιά καὶ μεῖς καλύτερα.

*

ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΠ-ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΡΑΓΜΑ...

